

6 | PROSINEC 2019

JSEM JEDNO UCHO

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s.

„V žádném
předmětu
nemám úlevy.“

TÉMA
Úspěšní neslyšící
a nedoslýchaví
sportovci

SVAZ NESLYŠÍCÍCH
A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB
v ČR, z. s.

Sledujte nás!

Chcete poznat životní příběhy dalších osobností Jsem jedno ucho? Příběhy najdete zde www.snn-cr.cz/JSEM-JEDNO-UCHO.

A pokud ještě nejste fanoušky naší FB stránky Jsem jedno ucho www.facebook.com/JsemJednoUcho, určitě to napravte! :-)

 /JsemJednoUcho

 /JsemJednoUcho

Příště se těšte:

Téma

Láska v tichu aneb když jeden z páru neslyší

Sedmé číslo časopisu Jsem jedno ucho vyjde **14. února 2020**.

Pozor, zkrácená uzávěrka!

Z personálních důvodů bude mít únorové číslo zkrácenou uzávěrku. Příspěvky, prosím, posílejte na e-mail cezova@snn-cr.cz do neděle 12. ledna 2020. Můžete přikládat i pozvánky na akce, které se budou konat od 14. února 2020 včetně do 13. dubna 2020.

Obsah

Slovo šéfredaktorky Časopis JJU slaví rok své existence! **4**

Výročí časopisu Vydaná čísla časopisu JJU **5**

Osobnost Šimon Bambas **6**

Téma Neslyšící a nedoslýchaví sportovci v ČR a zahraničí **8**

Zamyšlení na 400 slov Kateřina Korgerová **11**

Osobnost Barbora Vachoutová **12**

Zajímavosti Věděli jste, že... **15**

Mluví se o nás Jsme v médiích! **16**

Mluví se o nás Psychologie dnes prosinec 2020 **18**

Historické okénko Jaroslav Ježek **23**

Jsem jedno ucho na cestách Austrálie a Tasmánie **24**

BYLI JSME PŘI TOM!

Spolek neslyšících Plzeň Mezinárodní den neslyšících **28**

Reportáž Kdyby tisíc klarinetů v Semaforu **31**

Karolinum Univerzity Karlovy Křest knihy Jsem jedno ucho. Stále! **32**

Ocenění Jaroslav Paur a Veronika Cézová **35**

Beseda Nové Město na Moravě **36**

Republikový výbor SNN ČR Prohlášení **37**

Reportáž Pražský post-surdopedický den **38**

Dopis Marii Fišerové Studentka na praxi **38**

DĚJE SE V KRAJÍCH

Základní organizace neslyšících Mladá Boleslav Podzimní bowlingový turnaj **40**

Trutnovský spolek neslyšících a nedoslýchavých Výlet na hrad Kumburk **40**

Celopražský spolek nedoslýchavých Prosluněné odezírání v Příchovicích **41**

Pozvánka Přednášky a akce v prosinci **42**

Životní jubileum Šárka Prokopiusová **43**

ČASOPIS JSEM JEDNO UCHO SLAVÍ ROK SVÉ EXISTENCE!

Rok.

Je to neuvěřitelné, ale přesně před rokem – 14. prosince 2018 – vyšlo první číslo časopisu Jsem jedno ucho.

Vzpomenete si, kdo byl na první titulce? Ano, byl to Jan Emmer, nejkrásnější neslyšící muž světa roku 2018. A nosným tématem čísla byli Úspěšní neslyšící doma i ve světě.

Ve druhém čísle jsme se věnovali sluchadlům, ve třetím kochleárním implantátům, ve čtvrtém tinnitu a páté číslo jsme zaměřili na umělecké tlumočení.

A teď máte v rukou (či na obrazovkách svých počítačů, mobilů a tabletů) šesté číslo na téma Úspěšní neslyšící a nedoslýchaví sportovci.

Časopis Jsem jedno ucho získal v komunitě lidí se sluchovým handicapem, ale i mezi širokou veřejností renomé.

Je to jediný časopis pro neslyšící, který má naznakované všechny články. Od úvodníku až po významná jubilea do znakového jazyka na konci časopisu.

Jsem jedno ucho je dvouměsíčník, který si rádi čtou nejen lidé se sluchovým handicapem, ale i studenti – budoucí tlumočníci znakového jazyka, vysokoškolští pedagogové, sociální pracovníci, novináři i široká veřejnost.

Je to časopis, který přináší poutavé životní příběhy lidí se sluchovým handicapem, seznamuje s novinkami, ohlíží se za známými osobnostmi se sluchovým handicapem (Historické okénko Miloše Langa)...

A v neposlední řadě nastoluje agendu. Témata, která se objevují v časopisu, inspirují novináře, kteří pak píší o lidech se sluchovým handicapem. A do médií se pak pravidelně dostávají osobnosti projektu Jsem jedno ucho.

Během roku fungování časopisu se s každým novým číslem zvyšoval počet čtenářů, rostly řady přispěvatelů.

Zvýšilo se i povědomí o tom, co obnáší sluchový handicap a že neslyšet znamená pro každého něco jiného.

Do druhého roku časopisu vstupujeme s novým, svěžím designem od skvělé grafičky Terezy Kawulokové, 24. osobnosti projektu Jsem jedno ucho, jejíž příběh najdete i v knize Jsem jedno ucho. Stále!, kterou jsme v září pokřtili v Karolinu.

Do druhého roku vstupujeme s novou rubrikou Jsem jedno ucho na cestách. K vytvoření mě inspirovala dovolená na druhém konci světa – v Austrálii. V Melbourne jsem navštívila tamní nejstarší školu pro neslyšící, v Sydney zase instituci, která pomáhá neslyšícím a nevidomým dětem. A samozřejmě byly na každém rohu indukční smyčky. Od metra až po kostely.

Až tedy budete na cestách (a je jedno, jestli to bude cestou do práce, na dovolené u nás či v zahraničí), na studijní nebo pracovní cestě, a narazíte na cokoli spojené s tématem sluchu, pošlete mi na mail cezova@snnr.cz fotku. V každém čísle časopisu Jsem jedno ucho vaše příspěvky rádi zveřejníme.

A teď už se na chvilku v tomto předvánočním shonu usadíte a začtete se... Do titulního příběhu Šimona Bambase, úspěšného volejbalisty a kluka, který byl nejmladším implantovaným dítětem v České republice.

Nebo třeba do článku od Míry Kindela, 13. osobnosti projektu Jsem jedno ucho, který vám připravil výčet úspěšných neslyšících a nedoslýchavých sportovců u nás i ve světě. ■

Inspirativní počtení a buďte jedno ucho!

Vaše Veronika

tisková mluvčí Svazu neslyšících
a nedoslýchavých osob v ČR

VYDANÁ ČÍSLA ČASOPISU JSEM JEDNO UCHO

ŠIMON BAMBAS: BYL JSEM NEJMLADŠÍM IMPLANTOVANÝM DÍTĚTEM V ČESKÉ REPUBLICE

Nejmladší implantované dítě v České republice. Takové je prvenství dnes sedmnáctiletého Šimona Bambase, kterému lékaři v roce 2003 jako sedmnáctiměsíčnímu miminku voperovali kochleární implantát.

Šimon se narodil jako neslyšící se stoprocentní ztrátou sluchu. „Na pravé straně mám kochleární implantát, takže se při komunikaci s lidmi automaticky nakláním na pravou stranu,“ vysvětluje Šimon.

Když vzpomíná na dětství, jako první se mu vybaví pravidelné nastavování kochleárního implantátu, logopedie a výuka znakového jazyka.

„Znakovku se kvůli mně dokonce naučila nejen mamka, ale i tatka. Ale ten už to zapomněl. Stejně jako já...“ směje se Šimon.

„Ale tak pár základních znaků si ještě pamatuješ, ne? Třeba dobrý den...“ zkouším namátkou.

„Tak to zrovna ne,“ směje se Šimon. „Ale umím poděkovat, popřát dobrou chuť... No v té hlavě toho opravdu už moc nezbylo...“

Po letech znovu na logopedii

Stejně důležitou součástí jako znakovka byla v dětství pro Šimona i logopedie. „Pravidelně jednou za čtrnáct dní jsem jezdil do Prahy na Mrázovku. Hodně mi tam pomohli. Pak jsem ale chodit přestal. Před rokem jsem se však rozhodl, že tam budu chodit znovu. Jsem si vědom některých nedostatků při výslovnosti – například r a ř, to chci zlepšit.“

Tím, že byl Šimon implantovaný velmi brzy a řeč se rozvinula podle doktorů nad očekávání dobře, začal hned od školky chodit mezi slyšící děti.

„Pocházím kousek od Příbrami z vesnice Podlesí. Asi jsem měl štěstí, ale děti mě hned mezi sebe přijaly. Sice se ze

začátku ptaly, co to mám na hlavě, divily se... Ale pak si zvykly...“

A stejné štěstí na spolužáky, ale i učitele měl Šimon i na základní škole. „Měl jsem super třídní, která na mě brala ohled, se vším mi pomáhala. A jednou za půl roku za mnou vždy přijela Iva Jungwirthová z TamTamu, která se vždy divila, jaké mám neuvěřitelné pokroky.“

„Rozseknul jsem si hlavu a měl jsem osm stehů. A těch rentgenů, co jsem měl...“

Žádné úlevy

S výborným prospěchem se Šimon dostal na Gymnázium Pod Svatou horou. „V žádném předmětu nemám úlevy. Až nedávno jsem požádal, abych nemusel psát diktáty. Nakonec jsme se s češtinářem ale dohodli, že diktáty budu psát dál...“

Šimon skvěle mluví, má výbornou intonaci. Když mu to říkám, usmívá se. „Věřím, že je to díky tomu, že jsem byl tak brzo implantovaný. Díky zvuku mi informace rychle naskákaly do hlavy... A vidím na mém kamarádovi, kterému je osmnáct let a byl implantovaný daleko později, že dnes mluví hůře. Proto jsem rád, že do toho rodiče šli a nechali mě implantovat tak brzo.“

Helmu jako fotbalista Petr Čech

Na základní škole v Příbrami hrával fotbal. „Rodiče se ale obávali, aby mi náraz míče nepoškodil kochleár, a tak

jsem nosil jako brankář Petr Čech helmu.“

Fotbal nakonec vyměnil za volejbal. Chrání si hlavu stejně?

„Volejbalový míč je lehčí. A celkově je to méně kontaktní sport, takže už helmu nenosím.“

Sázka na volejbal se ukázala v Šimonově případě jako správná. V loňském roce se stal vicemistrem České republiky v kadetech, třetí pak byl v juniorech. A na beach volejbalu s kamarádem z příbramského týmu skončil druhý na Mistrovství ČR. A to vše mezi slyšícími sportovci. Krátce také působil na pozici libera v reprezentačním výběru své kategorie.

Pak tu jsou ale i soutěže pro neslyšící. „To jsem zase s nedoslyšavým kamarádem byl třetí na Mistrovství ČR v beach volejbalu. A pravidelně se účastním i Mistrovství světa a Mistrovství Evropy neslyšících ve volejbalu šestkovém.“

Jak těžké je hrát volejbal se sluchovým handicapem? „Tím, že nosím kochleár i na zápasy, tak to není tak hrozné. Samozřejmě ale znám své limity. A hlavně na začátku jsme si na sebe s kluky museli zvyknout, nastavit si komunikaci. Když je například balón mezi námi, musí spoluhráč víc zařvat, že má balón on...“

Návleky proti pocení

Když se Šimona ptám, jestli se o něj rodiče při zápasech ještě bojí, směje se. „Myslím, že už si zvykli... Ale spíš hodně řešili, jak ochránit vnější část kochleáru, když se při sportu hodně potím.“

Šimonova maminka našla na internetu návod, jak ušít speciální návlek. „Ale nebylo to ono, a tak jsme si až z Ameriky nechali dovézt speciální návleky. Jsou super. Předtím, než jsem je měl, se mi kvůli potu několikrát přerušilo spojení mezi vnějším a vnitřním procesorem a museli

jsme jet hned do Prahy na výměnu. Ted' už problémy odpadly.“

Šimon miluje i plavání. A dřív byl odkázaný ve vodě na ticho. „Byl to divný pocit, nepřijemný, skočit do vody a nic neslyšet. Měl jsem pocit, jako kdybych spal... Ale jak jde technika kupředu, vynalezli příslušenství do vody – ochranný obal na vnější část kochleáru. Díky tomu ve vodě slyším. A cítím se i bezpečněji.“

Rozseknutá hlava a osm stehů

Přestože by se dalo čekat, že úraz hlavy se stane právě při sportu – největší strach měli rodiče v sedmé třídě, kdy se honil s kamarádem po třídě a naběhl na roh zdi.

„Rozseknul jsem si hlavu a měl jsem osm stehů. A těch rentgenů, co jsem měl...“

„Rentgeny?“ divím se. „Můžeš chodit na rentgeny, když máš v hlavě voperovaný magnet?“

„Ano, mohu, ale rentgen musí být správně nastavený. Pokaždé na to s rodiči upozorňujeme, že mám kochleár a že to musí brát v potaz. A je fakt, že si vzpomínám, že když jsme byli na vodní přehradě na Orlíku, tak jsem nemohl do některých částí přehradu, protože tam bylo tak silné magnetické pole, že by mi to vytrhlo magnet z hlavy...“

Že nemohl na celou exkurzi, Šimona trochu mrzelo. Ale vzhledem k jeho optimistické povaze dokáže na všem najít i tu světlou stránku. „Třeba se spaním nemám žádné problémy!“ směje se. „Někoho v noci vzbudí déšť či projíždějící auto... Já si sundám vnější část kochleáru a rázem jsem v tichu. A hned usnu.“

Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, že je jiný

Na lavičce v Karlínském parku s námi během rozhovoru sedí i Šimonova

přítelkyně Eliška, se kterou se seznámil na volejbalu.

„Chodili jsme se dívat na extraligu, pak jsme chodili na procházky... No a pak se to vyvinulo...“ červená se.

Poznali se, když jí bylo 13 let. „Když jsem ho poprvé viděla, věděla jsem, že má kochleár. Chodil k nám na školu trénovat volejbal. Ale nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, že je jiný. Bylo mi s ním dobře, ráda jsem s ním trávila čas.“

Příznává, že ze začátku měla hodně otázek. Chtěla znát odpovědi, ale bylo jí hloupé se ptát... „Ale Šimon mi všechno tak hezky vysvětlil...“

„No, bylo lepší jít hned s pravdou ven,“ směje se Šimon.

„O to víc si ho vážím. Jeho nic nezastavilo. Ani při sportu, ani při studování školy... Šimon je zkrátka výjimečný...“ ■

NESLYŠÍCÍ A NEDOSLYCHAVÍ SPORTOVCI V ČR A ZAHRANIČÍ

ČEŠTÍ SPORTOVCI

Česká republika se jako malá země uprostřed Evropy pokaždé pyšnila sportovními úspěchy. Hokejisté ČR v roce 1998 například vyhráli olympijské hry v Naganu a v roce 2010 senzačně ovládli MS v Německu. Ale není to jen o kolektivních sportech. Medaile se získávaly i na olympijských hrách mezi jednotlivci. Vzpomeňme na světový rekord Barbory Špotákové z roku 2008 na olympiádě v Pekingu a další.

Své úspěšné sportovce mají samozřejmě i sportovci z řad neslyšících a nedoslýchavých. Česká republika se může pyšnit i talentovanými sportovci z řad neslyšících. Samozřejmě pozadu nejsou ani ti ostršílení.

Připomeňme si některé, kteří jsou opravdu úspěšní a reprezentují Českou republiku, i když nejsou v médiích tolik rozebíráni. Začneme ale u těch, kteří jsou přece jen v Česku známější.

Tereza Kmochová

29letá česká královna bílé stopy, jak ji většina neslyšících na veřejnosti nazývá.

V roce 2007 poprvé reprezentovala jako sedmnáctiletá Českou republiku a získala dvě zlaté medaile. Přidala k tomu i dvě stříbrné a jeden bronz. Úchvatná bilance na sedmnáctiletou vycházející hvězdu.

Tereza Kmochová se propracovala na absolutní světovou špičku mezi neslyšícími. V sezoně 2011/2012 poprvé absolvovala Světový pohár (SP) mezi slyšícími. V roce 2019 si posléze česká lyžařka splnila velký sen a zajela si SP ve Špindlerově Mlýně.

Získávala i individuální ocenění. V roce 2015 se stala nejlepší českou neslyšící sportovkyní roku za svých 5 zlatých medailí v běloruském Chanty-Mansijsku, kde byla deaflympiáda.

Lyžovala také po boku Ester Ledecské, dvojnásobné olympijské šampionky z Pchjongčchangu. Pokoušela se dokon-

Tereza Kmochová

ce zabojet o olympiádu, ale nakonec se nekvalifikovala.

Její talent, píle a pracovitost by měly být přirozeným aspektem a motivací pro každého sportovce, který by chtěl něčeho dosáhnout.

Sama Kmochová v rozhovoru pro server Bez frází přiznala: „Nikdy jsem nevnímala, že mám hendikep, že to ostatní mají snazší. Prostě jsem chtěla vyhrávat.“

Velká vítězství rodí velké sportovce.

Jakub Nosek

Stejně jako Tereza Kmochová devětadvacetiletý sportovec, který zbouřil všechny předpoklady a probojoval se mezi slyšící.

Ohluchl po meningitidě, ale ani to ho neodradilo. Na jednom uchu má 99 % ztráty sluchu, na druhém 80 % ztráty sluchu. Nejprve se věnoval sportu jako atlet. Jako atlet reprezentoval Českou republiku na deaflympiádách

Jakub Nosek

v roce 2009, 2013 a 2017. Je držitelem pěti českých rekordů v desetiboji, hodů koulí, oštěpem, skoku do dálky a dokonce i v běhu na 110 m překážek. Ale výrazně se do paměti fanoušků v České republice zapsal až díky bobům.

Od roku 2014 se věnuje tedy bobům. Jako první neslyšící sportovec v České republice a vůbec první na světě se dokonce kvalifikoval na ZOH v jihokorejském Pchjongčchangu, kde reprezentoval Českou republiku ve dvojbobu a čtyřbobu.

A proč si vybral boby, popsal v rozhovoru pro server aktualne.cz: „V bobech se mi líbí týmová práce, rychlost, adrenalin, ale je toho víc.“

I on má ale štěstí lásku ke sportu, která ho žene vpřed. Nezbyvá než doufat, že se ještě stihne kvalifikovat i na zimní olympiádu do Pekingu v roce 2022.

Futsalisté České republiky

Nesmíme opomenout ani slavnou partu okolo kapitána Andrease Hubáčka vedenou trenérem českých futsalistů Petrem Valáškem.

Proč?

V kolektivním sportu se neslyšícím moc často nedařilo dlouho, ale až v roce 2017 dokázal posunout národní mužstvo dál. Po jeho pětileté nadvládě dokázal český neslyšící futsalový tým vyhrát kvalifikaci a postoupit na

Mistrovství Evropy poprvé v historii! Šampionát se v roce 2018 konal ve finském Tampere.

Úspěšný futsalový tým se mohl opřít o skvělé bojovníky, jako byli již právě zmíněný kapitán nebo další. Ústředními postavami týmu byli i brankář Dalibor Jedlička, obránce Michal Skorkovský. Ale obrovskou pochvalu si tehdy zasloužil celý tým.

Národní tým v cestě za úspěchem sice na úvod klopýtl s Běloruskem 2:8, ale pak přišlo slavné vítězství nad Maďarskem a pak triumf s Irskem.

Celá hala Sparta v Praze, která kvalifikaci o šampionát sledovala, vytvářela neuvěřitelnou atmosféru a právě kouzlo domácího prostředí týmu Petra Valáška výrazně pomohlo.

Čeští futsalisté na ME v roce 2018 pak vypadli ve skupině. Hlavně po prvním smolném zápase s Itálií, kde neproměnili řadu šancí. Ale i tak by na ně měli být čeští fanoušci hrdí. I kolektivní sport je u neslyšících teď jasně na vrcholu.

Petra Kurková

Vyhrála 7x zimní deaflympiádu v letech 1999-2007.

V roce 1999 dokonce získala 4x zlaté medaile. Bývalá česká reprezentantka na lyžích. Stále u zrodu Terezy Kmochové, které předávala tolik cenné zkušenosti.

Při zisku 4 zlatých medailí v roce 1999 musela ale svou ztrátu sluchu

dokazovat několikrát, protože neznala, odezírala a dobře mluvila a tím dávala soupeřkám prostor pro pochyby o jejím sluchu. Audiogram nakonec prokázal, že Petra je opravdu neslyšící.

NÁHLED DO HISTORIE

Také v historii měli čeští neslyšící skvělé sportovce.

Rostislav Vaněk

Bývalý fotbalový brankář a boxer se původně narodil na Ukrajině a začal hrát fotbal. Největších úspěchů dosáhl ve druhé polovině dvacátých let s týmem I. PSKN, což byl tehdejší pražský klub. V letech 1932-1940 hrál za Brno. Československo reprezentoval na dvou deaflympiádách v roce 1928 a 1931 (Norimberk a Amsterdam), kde získal stříbro a bronz.

K boxu výrazněji přičichl až poté, co bylo složeno reprezentační mužstvo Moravy. Moravu reprezentoval důstojně, jelikož se utkal na začátku 30. let s Polskem, za který hrál tehdejší mistr Polska v boxu. Na následném mistrovství Moravy získal třetí místo.

ZAHRANIČNÍ SPORTOVCI

Matt Hamill

Současný MMA bojovník a bývalý velký šampion ve wrestlingu. V roce 1997 absolvoval svou první deaflympiádu ve wrestlingu v Kodani, kde získal dvě zlaté medaile. Další zlatou medaili přidal v roce 2001 v Římě, kde následně ke své zlaté sbírce medailí přidal i stříbro.

V roce 2005 přešel k MMA. Dnes dvaadvacetiletý bojovník v kleci v MMA bojuje dosud. V roce 2011 dočasně přerušil kariéru, jelikož prohrál dva souboje a podle něj nastal čas skončit. Jenže o rok později se znovu vrátil. V roce 2014 podepsal novou smlouvu se světovou sérií zvanou „World Series of Fighting“. 4 roky nemohl vyhrát, ale dočkal se až v souboji posledním, kdy porazil v srpnu 2017 prozatím veterána Luize Caného v kategorii UFC, kdy porazil svého soupeře už v prvním kole po tzv. „knockoutu“. Celkově má v MMA 21 zápasů, 13 výher a 8 porážek.

Tamika Catchings

Tamika Catchings

Čtyřicetiletá bývalá výborná americká basketbalistka, která hrála i za významný turecký klub v Evropě jménem Galatasaray v Istanbulu. Narodila se s postižením v obou uších.

Od roku 2012 do roku 2016 byla také prezidentkou ženské basketbalové asociace v USA (WNBA Players Association).

V roce 2001 byla draftována v prvním kole jako třetí v pořadí týmem Indiana Fever. Posléze přestoupila do korejského Chuncheon a následně přešla do ruského Spartaku Moskva. Nejdelší kariéru v Evropě ale udělala až v Turecku, za které hrála až do roku 2011, než se rozhodla vrátit domů.

Získala také spoustu individuálních ocenění. Byla 5x vyhlášena nejlepší defenzivní hráčkou roku v ženské NBA. 7x byla v All Stars soutěžích a v roce 2012 se dokonce stala šampionkou se svým týmem Indiana Fever. V roce 2009 vyhrála také ligu v Polsku.

Reprezentovala také USA na olympijských hrách. Spojené státy se na ni mohly poprvé spolehnout na olympiádě v roce 2004 v Athénách a naposledy v roce 2016 v Rio de Janeiro. Byla také na Mistrovství světa v České republice, kde Spojené státy ve finále porazily právě Českou republiku 89:69 a získaly další titul mistrů světa.

Catchings získala čtyři zlaté olympijské medaile, dva tituly mistrů světa a také jeden bronz ze světového šampionátu v Brazílii v roce 2006.

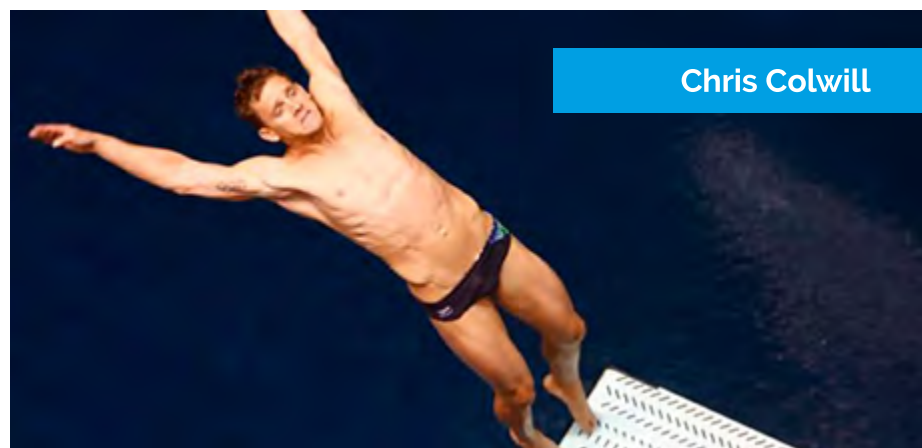
Chris Colwill

Pro fanoušky sportu neznámý potápěč s 60% ztrátou sluchu. Na potápění vystudoval školu v Tampě, aby následně absolvoval gregoriánskou školu v Athénách pod vedením gruzínského potápěče Dana Laaka.

Americký plavec reprezentoval Američany taktéž na olympijských hrách v Pekingu 2008, ale také na olympijských hrách 2012 v Londýně. V obou případech ale skončil bez medaile. Přesto patří mezi nejznámější neslyšící sportovce ve Spojených státech, kteří se prosadili do velkého plavání.

Jim Kyte

V současnosti pětapadesátiletý bývalý kanadský hokejista, který většinu své kariéry strávil právě v zámořské NHL. Narodil se s výborným sluchem, ale lékaři mu ve třech letech zjistili dědičné onemocnění, které způsobilo degeneraci nervu v uchu.

Chris Colwill

Tudíž byl prvním neslyšícím hokejistou, který kdy hrál zámořskou NHL.

Levoruký obránce.

Prošel pěti mužstvy slavné soutěže:

- Winnipeg Jets
- Pittsburgh Penguins
- Calgary Flames
- Ottawa Senators
- San Jose Shark

V roce 1982 byl draftován Winnipem jako dvanáctý celkově v pořadí.

S občasnými přestávkami hrál na farmách svých mužstev.

Celkově v NHL odehrál 640 zápasů, vstřelil 17 gólů a 54x nahrál na gól, pokud počítáme vše od základní části až po play-off. Úctyhodná čísla na beka, který vlastně na ledě nemohl své spoluhráče slyšet.

Kariéru ukončil v roce 1997. V současnosti pracuje jako děkan školy v pohostinství a cestovním ruchu na Algonquin College.

Miha Zupan

Slovinský basketbalista, který dvakrát vyhrál slovinskou ligu v letech 2008–2009. A reprezentoval také slovinský basketbal v letech 2001 a 2005 na dvou deaflympiádách, které se konaly v Římě, respektive v Melbourne.

V roce 2004 nebyl draftován žádným týmem z NBA. Svou kariéru začal ve slovinské Lublani, kde vydržel šest let, aby se posléze v rámci ligy stěhoval do Olympije. Nejvýrazněji se prosadil ve Spartaku Petrohrad v ruské lize, kde s ruským Petrohradem vyhrál dokonce ruský ligový pohár v roce 2011. Po odchodu z Petrohradu ale začal měnit kluby víc, než asi sám čekal.

Neslyšící od narození. Dnes hraje v Íránské Superlize za tým Naft Abadan. ■

KATEŘINA KORGEROVÁ: DŮLEŽITÉ JE BOJOVAT A NEVZDÁVAT TO BEZ BOJE

Atletika a sluchový handicap. Jak tohle spolu souvisí? Na každý trénink nosím sluchadla, bez kterých bych si nemohla představit nejen atletický trénink, ale ani celý den. Začínám rozklusem, který nejradši během sama nebo s kamarádkou.

Jakmile je nás víc, nezvládám se soustředit zároveň na běh a na to, co říkají. V tréninku trenér říká, co se má dělat. Kamarádky jsou už zvyklé a rovnou mi přetlumočí, co říkal, anebo se dívám a dělám podle ostatních.

Nejvíc ze všeho mám ráda překážky. V přípravné fázi hodně běhám a posiluju. Běhám většinou v počasí kolem 10°C, s větrem, občas se stane, že počasí nepřeje a prší. Snažím se tím nezabývat a soustředit se, za kolik mám uběhnout daný úsek, jak dlouhou mít pauzu.

On člověk, když už běží, nesoustředí se na nic jiného a po doběhu většinou lehne a má tep 190. Řeknu vám, že to není nic příjemného. Stalo se mi na pár trénincích, že jsem se z toho dostávala půl hodiny, než jsem mohla aspoň chodit a potom se stejně vyplaví endorfiny a mám radost, že jsem to zvládla. A hlavně dřina se na závodech projeví na krásných časech, a to za to stojí. Ale také mi stojí za to být v tak

příjemném kolektivu, který mě podporuje na každém kroku a pomáhá v těch chvílích, kdy nemůžu.

Díky atletice jsem se dostala i do země jako je Francie či Německo. Na slyšících závodech se soustředím hlavně na výkon než na umístění. Vím, že slyšící mají většinou lepší starty než já, protože se startuje pomocí výstřelu z pistole. Ale někdy se s tím dokážu dobře popasovat a odměnou mi je umístění na prvních příčkách.

Záleží hodně, jak mi ten závod sedne a co to udělá s mou psychikou, taky jak jsem na něj připravená, jakou mám formu. Na letošním Mistrovství Evropy neslyšících jsem se těsně před startem zranila, a do samotného závodu jsem šla s velkou opatrností, ale nejen v ten den, ale i o dva dny později, kdy jsem měla také závod.

Někdy nejsou překážkou samotné překážky na trati, ale překážky jako zranění, psychika či počasí. Podle mě by se každý měl i s těmito „překážkami“ popasovat. Důležité je bojovat a nevzdávat to bez boje. A přesně tohle jsem udělala na Mistrovství Evropy. Vím, že kdybych do těch závodů nenastoupila, později by mě to mrzelo... ■

BARBORA VACHOUTOVÁ: JAKMILE JSEM ZAČALA V KARATE VYHRÁVAT, ZAKÁZALI MI POUŽÍVAT SLUCHADLA

Byl jí rok a půl, když její rodiče začali mít podezření, že něco není v pořádku. „Bára nereagovala standardně na některé věci. Když jsme na to upozorňovali lékaře, všude nás vyhnali s tím, že jsme hysteričtí. Když už se ale ani ve dvou letech nerozvíjela řeč, tak mi to bylo opravdu hodně divné,“ vrací se zpátky v čase Veronika Lapešová Vachoutová, maminka dvanáctileté neslyšící Báry z Písku.

A pro ilustraci popisuje, jak spolu například seděli společně u televize a dívali se na pohádku. „Pak jsme vypnuli zvuk, ale ona dál seděla, jako když se nic neděje... Koukala dál na obrazovku... Normální reakce ale je, že děti křičí, že chtějí slyšet pohádku...“

V té době Veronika dostala tip na dobrou logopedku v Českých Budějovicích. „A ta nám jen potvrdila to, co jsme si mysleli...“

Do té doby to u lékařů vypadalo následovně: Báře obvodní i ORL lékařka něčím zachrastily a ona se otočila. „Ale nebylo to tím, že by slyšela. Bára prostě viděla, že s něčím manipulují, proto se otočila. Byla zvědavá. A my jsme pak s manželem vypadali hloupě, že si vymýšlíme,“ směje se Veronika.

Když je tedy logopedka utvrdila v tom, že mají pravdu, kontaktovali doktora Myšku z foniatrie v Motole. „Pozvali si nás za dva měsíce a řekli nám, že Bára neslyší.“

Od narození byla neslyšící, ale až ve 2,5 letech dostala sluchadla. Jaká byla ztráta sluchu? Na levém uchu sto procent, na pravém devadesát.

Veronika s manželem samozřejmě pátrali, jak se stala Bára neslyšící. Žádný zánět mozkových blan, záněty středního ucha ani úraz hlavy. „Na vině je bílkovina Connexin 26. S manželem jsme oba nositeli tohoto genu.“

Milionová učitelka

Do školky Bára nastoupila mezi slyšící děti. „Měli jsme štěstí na miliónovou paní učitelku. Byla vážně úžasná. Sehnala si sama od sebe knížky o sluchové vadě. Byla ukázkovým příkladem toho, jak by to mělo v českém školství vypadat.“

I na základní škole se Bára setkala s vlídným přístupem. „Když třeba o češtině paní učitelka diktuje diktát, stojí celou dobu u mé lavice v první řadě,“ pochvaluje si Bára.

„A co třeba hudebka? Musíš zpívat?“ zajímá mě.

„Musím,“ odpovídá Bára.

„A slyšíš se? Jak ti to zní?“

„No hrozně,“ směje se.

„Bez sluchadla jsem byla ztracená. Necítila jsem trenéra za zády, najednou jsem nevěděla, kam se dřív koukat.“

Veronika se zarazí. „Je fakt, že má Bára individuální vzdělávací plán. Ale když o tom přemýšlím, o hudebce tam není ani čárka,“ směje se Veronika.

Když se dostaneme na angličtinu, Veronika si pochvaluje, že jde Báře překvapivě skvěle. „Přitom jsme se toho báli, protože s češtinou Bára ze začátku bojovala. Některé neznělé hlásky zkrát-

ka neslyšela, dysgramatismy používá doteď. Od té doby, co ale začala víc číst, je znát pokrok.“

S Bárou a Veronikou sedíme v parku na Karlínském náměstí. Na Báru dopadají paprsky jarního slunce. A v jednu chvíli, když se otáčí k mamince, vidím, jak se jí v pravém uchu zalesknou kapičky ve sluchadle.

„Jo, to se v hadičce sráží voda. To se musí vysoušet,“ vysvětluje Veronika.

„A jak o to pečujete?“ ptám se Báry.

„Noooo...“ Bára se začervená a začne se smát. „Mohlo by to být lepší,“ zpytuje svědomí.

Přestože má na levém uchu stoprocentní ztrátu, lékaři chtějí, aby Bára nosila sluchadla i tam. „Prý stačí, když to sluchadlo zachytí alespoň nějaký zvuk. Stimuluje to mozek i tak... Ale Barča to stejně slyší,“ směje se Veronika.

Co čtrnáct dní musí Bára do sluchadel vyměňovat baterky. „Když sluchadlo začne pípat, je to signál, že se vybíjí. A musím si je vyměnit,“ vysvětluje Bára.

Jak drahá záležitost to je?

„Baterky se snažíme šánět hlavně na internetu, kde jsou levnější. Balíček vyjde na několik set korun, ale baterek je tam dost,“ popisuje Veronika. A vypráví, jak má Bára na sluchadla celou sadu s různými doplňky.

„A co v té taštičce máš?“ zajímá mě.

„No to už si ani nepamatuji. To už je hodně dávno, co jsem ji měla v ruce,“ směje se Bára.

Karate? Klidně

Přestože je Bára teprve v šesté třídě, má o střední škole už naprosto jasné představy. „V Českých Budějovicích je sportovní gymnázium. A dokonce tam minulý rok otevřeli třídu se zaměřením na karate.“

Ano, je to tak. Bára, ta drobná dívka, která působí jako panenka, už od třetí třídy chodí na karate. Dostala se na něj přes mamky kamarádku. „Její syn dělal karate a zeptal se mě, jestli to chci také zkusit. Moc jsem nevěděla, o co jde, a tak jsem řekla, že klidně,“ směje se Bára.

A Veronika dodává: „Zatímco Báry vrstevníci začínali i před šestými narozeninami, Bára měla minimálně tři roky skluz. Přesto to rychle dohnala.“

Bára soutěžila od začátku ve dvou disciplínách – kumite a kata. „Kumite je souboj se soupeřem, kdežto kata je imaginární souboj, kde hraje roli technika,“ vysvětluje Bára.

Kumite versus kata

Přestože to oplakala, disciplíny kumite se po loňském Mistrovství České republiky v karate vzdala. „V kumite jsme narazili na Bářin handicap. Závodníci na sobě totiž nesmí mít pomůcky, které nejsou schválené Světovou federací karate. Ono je to i o soutěživosti – nerovnos-

ti. Dokud byla Bára malá a nenápadná, nikomu nevadilo, že nosí sluchadla. Ale ve chvíli, kdy začala vyhrávat, začali si toho všimnout a poukazovali na to, že má sluchadlo...“

Bára jen rezignovaně přikyvuje. „Jakmile jsem začala v karate vyhrávat, zakázali mi používat sluchadla.“

Když to poslouchám, přijde mi naprosto neuvěřitelné, že rozhodčí Báře zakázali pomůcku, která jí kompenzuje jeden z nejdůležitějších lidských smyslů. Sluch.

„V kumite se ukázalo, že je to bez sluchadla opravdu velký problém. Bez sluchadla Bára ztrácí orientaci v prostoru, narušuje se jí rovnovážné ústrojí v mozku, neslyší trenéra, který během souboje dává pokyny... Když pak Bára už i brečela, tak jsme se na to radši vykašlali.“

Bára smutně pokyvuje hlavou. „Bez sluchadla jsem byla ztracená. Necítila jsem trenéra za zády, najednou jsem nevěděla, kam se dřív koukat. Jestli se v té rychlosti snažit odezít trenéra, nebo si hlídat čas, koukat na rozhodčího, na

soupeře... Ukázalo se, že bez sluchu to fakt nejde.“

Jediná neslyšící karatistka v ČR

Přemýšlela Veronika, že by napsala na Světovou federaci karate? „Proces schvalování je tak náročný, že si myslím, že by kvůli jednomu zápasníkovi těžko měli vůli něco změnit... Bára je jediná neslyšící karatistka v České republice. A i jedna z mála v Evropě. Zatím víme už jen o jednom závodníkovi ze severských zemí a jednom z Kazachstánu. Ale ten měl malinkatá sluchadla, takže měl asi ztrátu sluchu jen minimální.“

Před pár měsíci se změnil šéf rozhodčích. A tuto změnu pocítila už i Bára. „Jako první se zasloužil o to, že se rozhodčí začali snažit více respektovat Báru, snaží se s ní více komunikovat, aby mohla odezít... Jsme vděční za tento vstřícný přístup,“ říká Veronika.

Přestože už sluchadla na závodech nesmí mít, Bára slaví úspěchy i tak. Ve druhé disciplíně kata. „Můj první zahraniční prestižní mezinárodní závod

Arawaza Cup 2018 v Německu dopadl skoro nečekaně – vítězstvím v kategorii kata U12,“ vypráví s nadšením Bára.

Po dalších úspěšných závodech získala titul Vicemistryně ČR v kategorii kata U14 a pár dní nato obsadila ve stejné kategorii 7. místo ve Světové lize karate Youth League pod záštitou Světové federace karate v konkurenci 69 závodnic z 25 zemí světa.

Nejkrásnější dárek k Bářiným 13. narozeninám, které bude mít 27. dubna, však přišel před pár dní. „Barča bude v listopadu za Českou republiku startovat na 1. juniorském Mistrovství Evropy v karate pro neslyšící v Turecku! I když ještě nesplňuje věkový limit, tak jí Český svaz neslyšících vyjednal výjimku,“ vypráví nadšeně Veronika.

Sluchadla za šedesát tisíc

Veronika s manželem hodně přemýšleli i o možnosti kochleárního implantátu. „To jsme ale nakonec zavrhlí, protože by to Barče už znemožnilo úplně startovat na závodech. Kochleár, to už je něco napevno... A kdyby s tím spadla třeba na zem... Pořád tedy věříme, že když jde vývoj tak rychle kupředu a na sluchadlech ještě prospívá dobře, třeba za deset let bude mít možnost nosit ještě něco daleko lepšího. A ona sama bude mít možnost si to rozhodnout. Teď je na hraně, kdy jí ještě sluchadla dostačují, takže by asi ani nárok na kochleární implantát neměla. Zatím jí tedy stačí sluchadla. Má ty úplně nejvýkonnější. Jedno stálo třicet tisíc a zhruba šestinu nám zaplatila pojišťovna.“

Veronika s manželem zvažovali i možnost, že by zažádali o příspěvek na sluchadla přes nadace. „Ale to je běh na dlouhou trať. Báře sluchadla vydržela dlouho, přesluhovala. Teď má teprve druhá... A když ta první odešla, potřebovaly jsme to řešit hned. Ale nadace sluchadla bohužel neproplácují zpětně...“

Chceme ji umožnit užívat si jako vrstevníci

Bára by mohla mít samozřejmě levnější sluchadla. „To by ale nemohla poslouchat hudbu, telefonovat... Tato nejmodernější sluchadla jí toto všechno umožňují. Chtěli jsme tedy Barče dát to nejlepší, co jí bude kompenzovat sluchovou vadu, aby si mohla užívat podobně jako vrstevníci,“ vysvětluje Veronika.

K telefonování Bára využívá Rogera. „Je to takové pero, které umožňuje propojení například i s televizí. Zvuk mi jde přímo do sluchadel. A stejné je to i s hudbou. I v rušném prostředí mi to přináší do ucha mluvenou řeč.“

„Baví mě sledovat, jak jsou z toho pak lidé překvapení, že se proměním v někoho úplně jiného.“

Tichá voda břehy mele...

Zatímco během rozhovoru mluví Bára velmi klidně, potichu, jakmile si stoupne na zíněnku, je z ní jiný člověk.

„Překvapuješ tím své soupeře?“ zajímá mě.

„Ano, všichni ve mně vidí tu plachou panenku. Baví mě sledovat, jak jsou z toho pak lidé překvapení, že se proměním v někoho úplně jiného. Baví mě překonávat sama sebe, baví mě postavit se slyšícím, přestože je to často kvůli mému handicapu nerovný souboj...“

Veronika přikyvuje. „Barča má samozřejmě radost z každého vyhraného zápasu. Ale vidím na ní – oproti zdravým dětem – že je tak trochu salámista. Když ostatní prohrají, pláčou... Když je Bára druhá, řekne, že je to dobrý... Někdy si myslím, že je to až na škodu, že v sobě nemá více soutěživosti... Na druhou stranu – asi je dobře, že to tak nehrotí. Ono to velké chtění – vyhrát za každou cenu – asi také není dobré. A vždy mě pak jako maminku hřeje u srdce, když vidím, jaký má Barča vztah se soupeřkami, jak je kolikrát utěšuje...“

Bára se usmívá. „Jsem ráda, že mě mamka do ničeho netlačí. Chci vyhrávat sama pro sebe. Ne pro někoho jiného.“ ■

TEXT: Kristýna Šimralová

studentka oboru Čeština v komunikaci neslyšících na FF UK

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

Kdo máte Facebook a jste fanoušky Svazu či projektu Jsem jedno ucho, určitě jste si všimli, že jsme pro vás natáčíme krátká osvětová videa Věděli jste, že... Přinášíme vám malou ochutnávku.

Máte tipy, co by v dalších dílech nemělo chybět? Napište na cezova@snn-cr.cz.

Děkujeme!

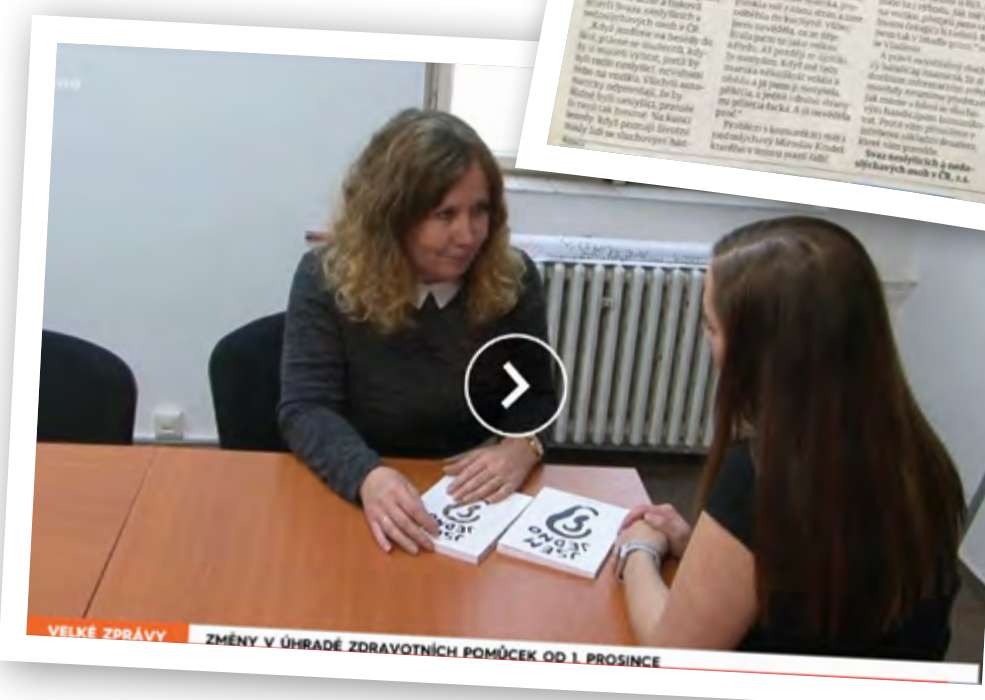
- 1 ...se v roce 1880 uskutečnil Milánský kongres, který na dlouhou dobu změnil neslyšícím život? Bylo na něm přijato usnesení, že se při výuce neslyšících nedoporučuje používat znakový jazyk, ale měla by se používat především mluvená řeč. Toto usnesení se začalo velmi brzy aplikovat na školách po celém světě, včetně ČR. Toto usnesení bylo zrušeno až v roce 2010, období mezi tím se nazývá období temna pro neslyšící.
- 2 ...dříve měla divadelní představení neslyšících formu „němoher“? V těchto němohrách se objevoval ZJ, na představení chodili i slyšící, kteří před představením dostali letáček, kde se mohli dočíst, jaký bude obsah hry, aby jí rozuměli. Téma němoher byly často živé obrazy. Cílem divadla v té době byla především zábava, osvětová činnost a výtěžek ze vstupného se věnoval podpoře Neslyšících.
- 3 ...neslyšící dříve spolupracovali s Národním divadlem? V roce 1952 vznikla hra Strakonický dudák a v roce 1954 představení Ženichové, které bylo i oceněno 1. místem v celostátní soutěži.
- 4 ...na oboru Čeština v komunikaci neslyšících letos poprvé vznikl předmět, který se věnuje filmům, ve kterých hrají a které natáčeli neslyšící a také předmět, který se věnuje tvorbě hesel z oblasti Deaf studies pro českou Wikipedii?
- 5 ...„král tlumočnicků“, Josef Zeman, byl těžce nedoslýchavý? Po 2. světové válce ale dostal sluchadla na kostní vedení, která vypadala v té době jako čelenka, od čehož vznikl jeho jmenný znak.
- 6 ...1. časopis pro neslyšící se jmenoval Noviny pro hluchoněmé a začal být vydáván v r. 1918? Psali do něj především učitelé neslyšících dětí. Prvním časopisem, kam psali neslyšící sami, byla Svěpomoc hluchoněmých z roku 1926, v roce 1927 byl přejmenován na Svěpomoc Neslyšících, kdy došlo k 1. užití Neslyšících s velkým N.
- 7 ...Apple v novém operačním systému přišel s novými emoji, která jsou připravena pro lidi s různými specifickými potřebami? Najdeme mezi nimi např. emoji ukazující znak neslyšící v ASL, emoji sluchadla a další.

- 8 ...obor Čeština v komunikaci neslyšících se v následujícím akademickém roce bude nazývat jinak? Od roku 2020 bude obor fungovat pod názvem Jazyky a komunikace neslyšících.
- 9 ...Gallaudetova univerzita, jediná univerzita pro neslyšící na světě, se původně jmenovala Kolumbijský institut pro vzdělávání hluchoněmých a nevidomých dětí? 1. ředitelem se stal nejmladší syn Thomase Hopkinse Gallaudeta Edward Miner Gallaudet. Univerzita byla až později přejmenována po Thomasi Hopkinsu Gallaudetovi.
- 10 ...nejstarší video s projevem v ASL bylo natočeno v roce 1913? Natočil ho neslyšící George Veditz, protože se bál, že kvůli sílení oralistického přístupu bude ASL brzy velmi ohrožen a chtěl ASL konzervovat. ■

Nový díl Věděli jste, že... najdete každé pondělí na FB Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR a na FB Jsem jedno ucho.

JSME V MÉDIÍCH!

SPOLEČNOST

„Setká se neslyšící se zrakově postiženou a vozíčkářkou...“ Ne, to není začátek vtipu. To je myšlenka, kterou jsem v hlavě nosila už dlouho. Chtěla jsem strávit odpoledne s lidmi s odlišnými druhy handicapu. Chtěla jsem zažít, jak na sebe budou reagovat, jak spolu budou fungovat, jak si porozumí. A vznikl z toho projekt, který pomáhá jak neslyšícím a nevidomým, tak těm na vozíčku. A i nám, z běžné společnosti.

Oslovila jsem neslyšícího Vladimíra, prakticky nevidomou Nicole a vozíčkářku Terezu. Našla jsem společný termín. Aby ale bylo všechno autentické a nikdo z nich si nenačítal, jak má komunikovat s ostatními, dopředu jsem žádnému z nich neřekla, co se bude dít. Dala jsem si s nimi schůzku, ale nevěděli, že na ni přijdou kromě mě ještě další dva lidé. S různými handicapu... Scházíme se na Florenci. Nejdřív vidím neslyšícího Vlášdu. O kousek dál stojí prakticky nevidomá Nicole.

» DESATERO, CO (NE)ŘÍKAT A (NE)DĚLAT VOZÍČKÁŘI

1. Není slušné ptát se cizího člověka na vozíku, co se mu stalo. Když bude chtít, řekne nám to sám.
2. Neříkejte, že víte, jak se cítíme, pokud jste byli týden na vozíku kvůli zlomené noze.
3. Než nám začnete pomáhat, tak se nejdříve zeptejte, jestli o pomoc vůbec stojíme.
4. Každý jsme jiný. Někdo vyhledává společnost/partnera mezi vozíčkáři, někdo ne. Respektujte to.
5. Neptejte se nás na soukromý či intimní život, pokud s námi nemáte blízký vztah, jen proto, že máte pocit, že jsme něčím zvláštní. Připadá vám to jako samozřejmost? Věřte, že se pár lidí vždy najde.
6. Zkuste v sobě potlačit věty typu: „To máš dobrý, že jsi na vozíku. Nemusíš chodit a máš spoustu výhod.“ Budete působit hloupě.
7. Neříkejte nám, jak se máme cítit. „Buď optimista/Mě by to zabilo...“
8. Než nás někde pozvete, tak zjistěte bezbariérovost objektu. Všichni se vyhneme frustraci a trapným momentům.
9. Buďte trpěliví a tolerantní. Občas nám jde něco pomaleji, hůře nebo vůbec. Nikdo není dokonalý.
10. Jsme pořád jen lidi. To, že jsme na vozíku, nedefinuje naši osobnost.

Tereza Jiráková

Jdu je představit. Nicole podává Vlášdovi ruku: „Dobrý den! Já jsem Nicole.“

Nicole Vlášdu nevidí, on ji neslyší. Pomocí prstové abecedy Vlášdovi ukazuje, že se jmenuje Nicole. Ne že by její jméno neuměl odezřít. V odezírání je Vlášda dobrý. Ale je blondatou Nicole unešený.

„Je krásná!“ znakuje Vlášda.

„To máš pravdu,“ usmívám se. A hned se zarazím. Nicole nevidí, co Vlášda znakuje. A zatímco mi Vlášda znakuje, že je krásná, ona slyšela jen mou odpověď, že má Vlášda pravdu...

A tak Nicole tlumočím, jaký kompliment jí Vlášda složil.

„Jé, to je od něj moc milé, děkuji,“ zardí se Nicole. A já Vlášdovi tlumočím, že Nicole děkuje. I když... To, jak se červená, mluví samo za sebe...

Z Florence vyrážíme metrem na Budějovickou, kde máme sraz s vozíčkářkou Terezkou. Když vstupujeme do vagonu metra, Nicole mi říká: „Veru, nevím, co plánuješ... Ale hlavně mě tady s Vlášdou nenechávej, nesmíš mi utéct... Jak bychom se domluvili? Já bych ho neviděla, on by mě neslyšel...“ směje se Nicole.

V metru je tlačence, přistupuje stále více lidí... Vlášda kroutí hlavou, nelíbí se mu, že si nemá kam sednout. A do toho

SPOLEČNOST

Nicole po jednom prudkém zabrzdění vagonu komentuje: „Ježíš, jestli se tu zřítím s tou bílou holí... To bude ostuda...“ „Neboj, je tu vagon plný lidí, ti by tě zachytili...“ popisují jí, aby si lépe dovedla představit, jak moc je vagon nacpaný. Přesouváme se za vozíčkářkou Terezkou. Když už jsme na místě, vytahuji mobil, abych jí napsala, že jsme dorazili. A mezitím vidím esemesku, kterou mi poslala pár minut předtím, když jsme jeli metrem. „Vybila se mi baterie v elektrickém vozíku! Naštěstí je doma přítel, takže mě doveze na mechanickém. Omlouvám se za komplikaci, budu mít chvíli zpoždění.“

Nevidět, neslyšet nebo nechodit?

O pár minut později se scházíme i s vozíčkářkou Terezkou na smluveném místě. A teprve tam všem vysvětluji, proč jsme se sešli. „Často se mě lidé ptají, jaký handicap je nejhorší... Jestli je největší tragédie nevidět, neslyšet nebo nechodit. Proto mě napadlo, že bych vyfotila sérii tří fotek, která by názorně ukázala, že nemá cenu srovnávat. Že každý handicap má svá specifika. Chtěla jsem ukázat široké veřejnosti, že každé postižení představuje bariéru. A právě když si tu bariéru uvědomíme, lépe si uvědomíme, jak můžeme jako většinová společnost pomoci...“

„To je skvělý nápad!“ jása Nicole. „Také se setkávám s tím, že zdraví lidé mají tendenci poměřovat jednotlivé handicap a srovnávat je. Tímhle můžeme ukázat, že to prostě nemá smysl... A že by se naopak měli naučit, jak lidem s tím kterým postižením pomoci.“ Jako první fotíme fotku s názvem Fyzická bariéra. Nicole a Vláďa stojí na schodech, Terezka s mechanickým vozíkem se na ně smutně kouká zezdola... Když se chceme vrátit zpátky do metra, že pojedeme na Vyšehrad, Terezka se na nás obrací, že si dáme sraz až na nástupišti, že musí jet výtahem. „Pojedeme s tebou,“ navrhuji. Nicole přikyvuje, Vláďovi znakuje, že pojedeme výtahem s Terezkou.

S bílou holí na eskalátorech

„Paráda, aspoň se projedu výtahem, normálně jezdím na eskalátorech,“ usmívá se Nicole. Vláďa kroutí hlavou a diví se, že si Nicole s bílou holí troufne na pojezdové schody. „To není tak těžké,“ říká Nicole. A já to tlumočím Vláďovi. A ten jen uznale pokývá hlavou. Jak se naše skupinka přemísťuje metrem, připadám si jako v divadle. Ale ne jako divák. Spíše jako herec, který stojí na pódiu a všichni čekají, co se bude dít...

» DESATERO, JAK KOMUNIKOVAT S LIDMI SE SLUCHOVÝM POSTIŽENÍM

1. Lidé se sluchovým postižením – neslyšící, nedoslýchaví a ohluchlí – mají rozdílné potřeby. Podle toho se liší i komunikace.
2. Při komunikaci s nedoslýchavými a ohluchlými lidmi je nutné vypnout rušivé prvky – např. televizi či rádio.
3. Nedoslýchaví lidé mohou mít na jedné straně lepší sluch, mluvíte na ně tedy z této strany.
4. Na začátku rozhovoru řekněte téma konverzace. Pokud ho v průběhu hovoru změníte, informujte nedoslýchavého.
5. Na lidi se sluchovým handicapem nekřičte.
6. Mluvte pomaleji, dobře artikulujte.
7. Pokud člověk se sluchovým handicapem něčemu opakovaně nerozuměl, napište mu to na papír nebo do mobilu. Můžete využít i prstovou abecedu.
8. Nestůjte při komunikaci s lidmi se sluchovým handicapem zády k oknu. Musí být dobře vidět na váš obličej.
9. I když je s neslyšícím tlumočník, mluvíte vždy na neslyšícího. Je chybou komunikovat s tlumočníkem a neslyšícího z komunikace vyloučit.
10. Při hovoru si nezakrývejte ústa rukou, nekuřte, nežvýkejte žvýkačku. Toto všechno brání odezírání.

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR

Když chci mluvit s Terezkou, shýbám se k jejímu vozíku, abych na ni nekoukala seshora. Jakmile s Terezkou začnu mluvit, už chce Vláďa vědět, o čem se bavíme. A tak mu to znakuji. A tím, že znakuji, nemluví. Je ticho. A cítím, že musím okamžitě zasněžit Nicole. Té se zase snažím všechno, co vidím, názorně a barvitě popsat... Cestující, do té doby v jakési letargii a unavení z práce, při pohledu na nás ožívají. Kulí na nás oči, dychtivě hltají informace... A nejvíce jsou v šoku z toho, když vidí, jak se Nicole s bílou holí baví s neslyšícím Vláďou. Nicole se na něco zeptá, já to Vláďovi znakuji, Vláďa znakuje odpověď a já to Nicole tlumočím. Dostáváme se na Vyšehrad, kde je nádherný výhled. Tady fotíme fotku s názvem Vizualní bariéra. Vláďa a Terezka automaticky v úžasu koukají na panoramata, která jim výhled poskytuje. Mlčky se dívají, kochají se... Lovím v batohu mobil, abych je mohla vyfotit. A do toho přichází dotaz od Nicole... „Veru, kam si mám stoupnout? A kam se mám koukat?“ „Tamhle!“ ukazují automaticky, zatímco lovím mobil... „A to tamhle je prosím kde přesně?“ směje se Nicole. Rozesmálo to i Terku. Jen Vláďa zmateně kouká a netuší,

o čem si povídáme... A já si uvědomuji, jak paradoxní ta situace je. Fotíme sice scénku s výhledem, kde má být ukázána vizuální bariéra... Ale samovolně narážíme i na tu komunikační...

Když dofotíme, automaticky jdeme s Vláďou a Nicole ke schodům... Terezka nás upozorňuje, že když chceme jet zpátky na Budějovickou, musíme se svézt zpátky na I. P. Pavlova, vystoupit z metra, přejet nástupiště do druhého směru a pak teprve můžeme pokračovat na Budějovickou.

Peníze podle vroubků

Míříme do Terčiny oblíbené kavárny. Při placení všichni vytahujeme peníze. Platí Vláďa, Terka, já... Vláďa čeká, jak bude platit Nicole... A znakuje mi otázku: „Jak pozná, co je to za peníze?“

Tlumočím Nicole Vláďovu otázku. „To je jednoduché,“ usmívá se. „Podle vroubků na mincích. Koruna má takové čárky, dvoukoruna hranaté plochy, pětikoruna je bez vroubků...“

S kávou a horkou čokoládou se přemísťujeme do parku, kde fotíme při západu slunce poslední fotku. Sociální bariéru.

„A má to být reálné? Máme se bavit o skutečných věcech?“ ptá se Terezka.

„No jasně! Jako byste se s Nicole potkaly a jen tak klábosily...“

Holky si začínají povídat, kde bydlí, Nicole mluví o svém příteli, Terezka o tom svém, který ji po celé odpoledne vozí na mechanickém vozíku...

Po chvíli focení slyším: „Ty jo, máme si toho tolik co říct! Zajdeme si někdy na kafe, co říkáš, Nikčo?“ ptá se Terka. „Jasně. Moc ráda. Propojíme se přes Facebook a domluvíme se...“

„Je to paráda, nahlédnout do světa jiného handicapu,“ pochvaluje si Terka, která má stejně jako Nicole ráda různé filmy.

Vláďa také. Ale jako neslyšící se na ně moc nedívá... Zatímco lidé, kteří jsou nedoslýchaví, chodí do kina na filmy s titulky, Vláďovi by to moc nepomohlo. Je neslyšící, jeho mateřským jazykem je český znakový jazyk a čeština je pro něj cizím jazykem. Filmům s titulky by nerozuměl. Proto holkám tlumočím, že on se nejraději dívá na ČT 2 na Zprávy v českém znakovém jazyce. „Ty jsou pro mě jediným zdrojem informací,“ znakuje Vláďa. A na tváři se mu zračí smutek...

Informační svět.

Informační bariéra pro neslyšící

A lze se mu divit? V dnešní informační době si každý může informace přečíst na internetu nebo v novinách, podívat se na ně v televizi, poslechnout si je v rádiu. Když jste však neslyšící, v televizi máte k dispozici jen velmi omezené množství zpráv, které jsou tlumočené do znakového jazyka, rozhlas si pustit nemůžete, zprávám v novinách a na internetu, které jsou v češtině, moc neporozumíte...

SPOLEČNOST

» DESATERO, JAK KOMUNIKOVAT S LIDMI SE ZRAKOVÝM POSTIŽENÍM

1. V ČR žije cca 75 000 těžce zrakově postižených.
2. S bílou holí nechodí pouze nevidomí, ale všichni, kterým zrakové postižení nedovoluje bezpečně se samostatně pohybovat. Těch, kteří mají zachované nějaké zrakové vjemy, je drtivá většina.
3. Těžce zrakově postižený nemusí vždy používat ke čtení pouze hlasový výstup nebo hmat, může používat i speciální zvětšovací software v mobilu či na PC nebo elektronická zvětšovací zařízení.
4. Rozhodně neplatí, že by zrakově postižení měli nějaký šestý smysl, případný lepší hmat a sluch vzniká častějším užíváním. I mezi zrakově postiženými jsou výjimeční, průměrní i méně nadaní jedinci.
5. Při nabídnutí pomoci nejprve zrakově postiženého oslovte, nikdy nemanipulujte s bílou holí!
6. Při doprovázení nabídněte své rámě a upozorňujte na překážky v cestě, v případě schodiště i na jeho směr.
7. Nemluvte o zrakově postiženém jako o slepci.
8. Při pozdravu buďte vždy první, kdo zdraví. Představte se, není možné, aby si člověk zapamatoval hlasy všech lidí, které kdy potkal.
9. Pokud si to zrakově postižený nepřeje jinak, hovořte vždy přímo s ním a ne s jeho průvodcem.
10. Braillovo písmo neovládá každý zrakově postižený, naopak s dobrou moderních technologií, které jsou přístupné všem, jej aktivně používá stále méně lidí. Většina je však ocení např. v kabině výtahu.

Nicole Fryčová a Jiří Černý

Když jezdím s projektem Jsem jedno ucho na besedy na střední školy s lidmi se sluchovým handicapem, studenti kolikrát sami od sebe očekávají, že neslyšet není tak hrozné. Říkají, že daleko horší je nevidět („Milujeme cestování! Proč bychom jinak cestovali, když bychom nic neviděli?“) či být upoután na vozík („To bych nemohl hrát fotbal!“).

Pak ale stačí hodinová beseda, aby studenti svůj názor přehodnotili. Najednou zjistí, že být sluchově handicapovaný rovná se informační bariéra. Sociální bariéra. Na konci besedy tak sami říkají, že si ani neuměli představit, jak izolovaní jsou v dnešním informačním světě lidé se sluchovým handicapem.

„Takže kdybych si měl po této besedě vybrat... Nevím, kdybych musel, jestli bych byl radši nevidomý, nebo vozíčkář. Ale jedno vím jistě. Nechtěl bych být neslyšící...“ řekl nám jeden ze studentů.

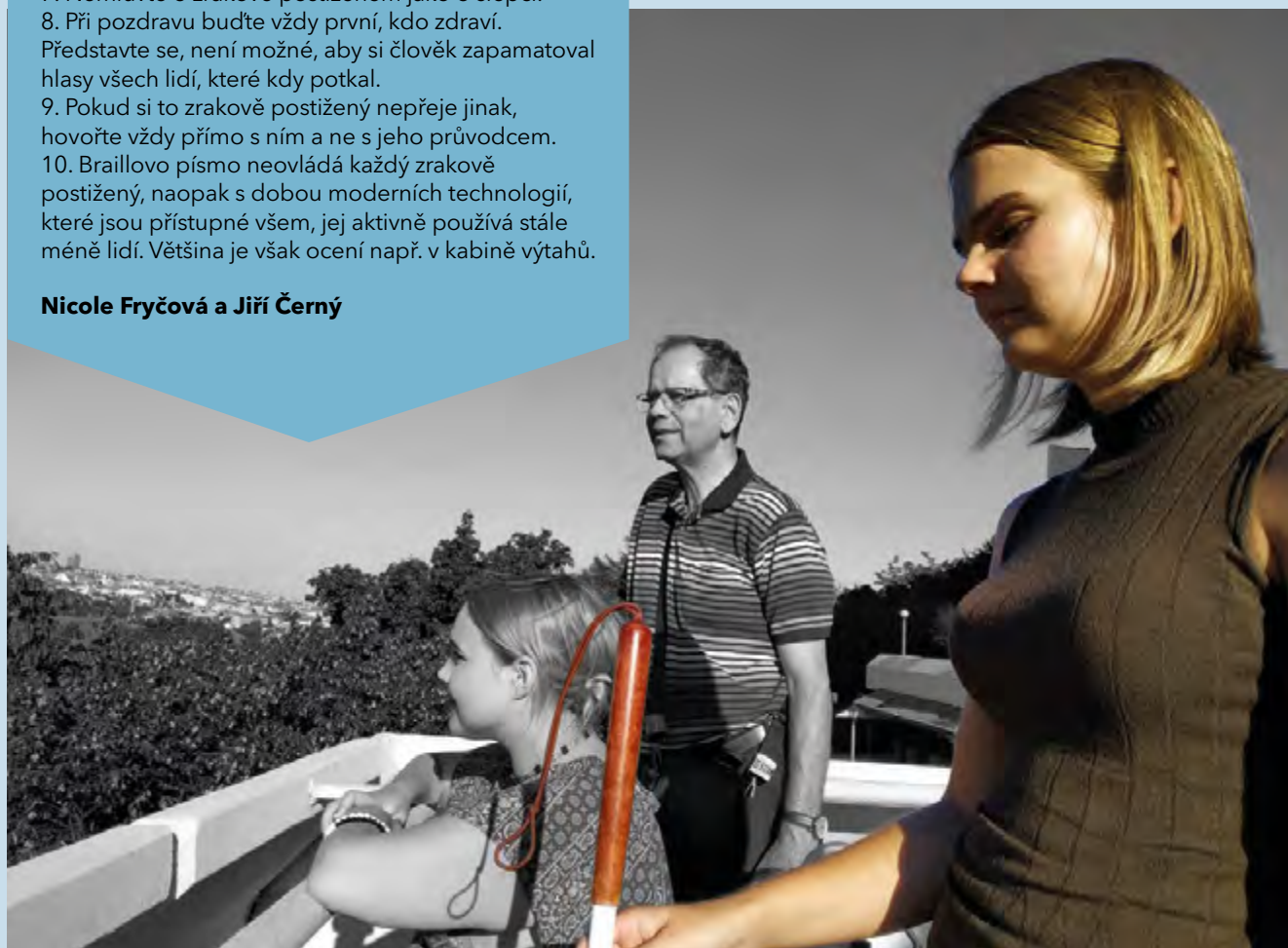
Jenže... Terka, Nicole a Vláda jsou důkazem, že nemá smysl porovnávat. Srovnávat. Litovat...

Stačí jen vědět, jak pomoci. »

VERONIKA CÉZOVÁ

Autorka je tiskovou mluvčí Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR

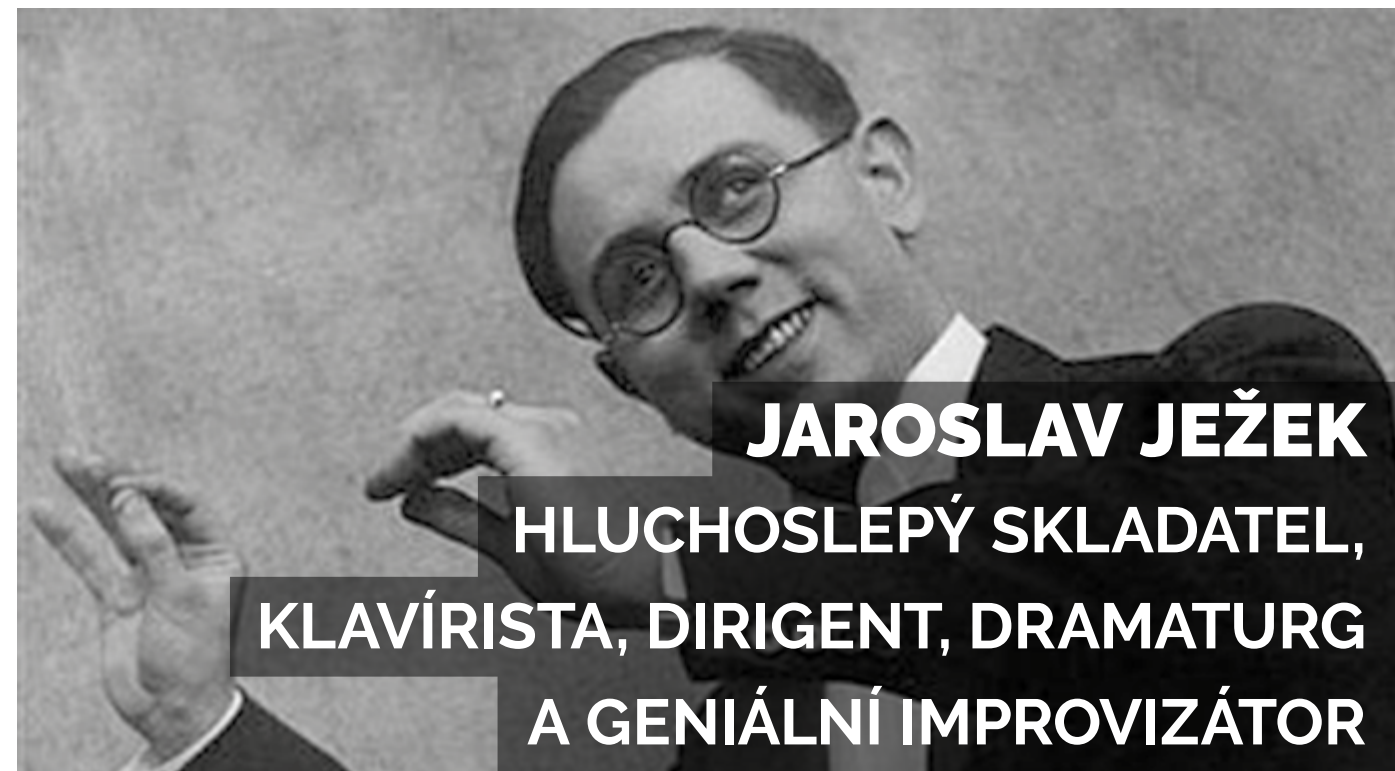
Foto: Veronika Cézová, retuš: Tereza Kawuloková.

text ve ZJ

TEXT: Miloš Lang
FOTO: ur13.blog.cz

JAROSLAV JEŽEK HLUCHOSLEPÝ SKLADATEL, KLAVÍRISTA, DIRIGENT, DRAMATURG A GENIÁLNÍ IMPROVIZÁTOR

Jaroslav Ježek (1906-1942) se narodil do rodiny krejčího v Praze Žižkově. Od dětství byl značně zrakově i sluchově postižený. Měl těžký šedý zákal obou očí a po nezdařené operaci na jedno oko úplně oslepl. Po onemocnění spalou téměř ohluchl, takže nemohl navštěvovat běžnou školu. Školní léta (od roku 1914) trávil v Hradčanském dětském slepeckém ústavu, kde si rychle osvojil Braillovo písmo, základy hudební teorie a hry na různé hudební nástroje. To bylo v době 1. světové války, do které musel narukovat i jeho otec. Po návratu z války se otcí podařilo najít na Starém Městě větší byt a koupit synovi piano, na které mu značně přispěla i jeho mladší sestra. V roce 1921 se Jaroslav Ježek vrátil k rodině a to už bylo jasné, že má velký hudební talent a že se bude zabývat hudbou. V roce 1924 byl přijat na pražskou konzervatoř, nikoliv však do klavírní třídy, ale do skladatelské, ačkoliv se zatím skladbou nikdy nezabýval. Konzervatoř mladý skladatel zakončil velmi osobitým koncertem pro klavír a orchestr. Poté vstoupil do mistrovské školy konzervatoře, do Sukovy třídy, kde jej také učil A. Hába. To už také dělil svůj zájem o současnou uměleckou hudební tvorbu a jazz. V roce 1927 mu byl umožněn, díky bohatému mecenáši,

pobyt v Paříži. Po návratu se intenzivně stýkal s řadou mladých umělců (E. F. Burian, V. Nezval). Rok 1928 se stal pro něho zásadní, setkává se s dvojicí divadelníků Jiřím Voskovcem a Janem Werichem. V jejich Osvobozeném divadle pak působí 10 let jako skladatel, dirigent a dramaturg. Právě tam vznikají jeho nesmrtelné taneční melodie, které dodnes tvoří základ moderní české taneční hudby, jako „Tmavomodrý svět“, „Hej rup“, „Svět patří nám“, „Klobouk ve křoví“, „Život je jen náhoda“, „Babička Mary“ a jiné. Složil i hudbu k řadě filmů V+W.

Ve své tvorbě nezapomíná na vážnou hudbu především pro klavír, je i autorem řady komorních skladeb pro dechový kvintet, dvou smyčcových kvartetů, několika významných orchestrálních skladeb a řady písňových cyklů.

Mimo jiné proslul jako geniální hudební improvizátor, který uměl improvizovat i na pouhé přání posluchačů. S nástupem nacismu v Německu, jeho tvorba dostává výrazně protinacistický náboj. Ježek, Voskovec a Werich, kteří se ve své tvorbě angažovali silně protinacisticky (ve své hře „Cézar“ zesměšňovali diktátorský typ Mussoliniho, podobné poslání měly i hry „Osel a stín“, „Kat a blázen“, „Těžká Barbo-

ra“), začali být stoupenci fašismu značně napadáni doma i při zahraničních zájezdech. Ježka dokonce v roce 1936 napadli ve Florencii, kde se účastnil provedení své houslové sonáty. Když na podzim roku 1938 byla Osvobozenému divadlu odňata koncese, byla celá trojice umělců Ježek, Voskovec a Werich nucena v lednu 1939 emigrovat do USA. Ježek snášel odloučení od rodného prostředí velmi těžce. Zatímco se Werich a Voskovec usadili mimo New York, Ježek našel útočiště mezi českou menšinou v New Yorku, kde vyučoval hudbu a řídil Československý pěvecký sbor. Jejich koncert 6. dubna 1942 byl prvním koncertem československého pěveckého sboru v New Yorku. Chronické onemocnění ledvin mu způsobovalo stále větší obtíže, kvůli kterým musel být na konci roku 1941 hospitalizován. Umírá 1. ledna 1942 v New Yorku. Těsně před tím, prakticky na úmrtním loži, se žení se svou newyorskou přítelkyní Francis, která o něj nezištně a s láskou pečovala. Ta po válce přivezla do Prahy jeho urnu, kde po slavnostním rozloučení v Domě umělců byla uložena do rodinného hrobu na Olšanských hřbitovech. Trvalou připomínkou Ježkova jména je i jeho pražská konzervatoř, zaměřená na jazzovou a populární hudbu. ■

AUSTRÁLIE A TASMÁNIE

Znakující neslyšící, kteří nebudí v dopravních prostředcích žádný údiv, zvědavost ani lítost, indukční smyčky doslova na každém kroku.

Vítejte v Austrálii! Zemi, která lidem se sluchovým handicapem otevřela svou náruč opravdu zešíroka.

Neslyšící komunita v Austrálii je – podobně jako v České republice – kulturní a jazykovou minoritou. Společným jmenovatelem je „Auslan“ – australský znakový jazyk. Vznikal v průběhu 19. století a je velmi podobný britskému znakovému jazyku (BSL – British Sign Language). „Auslan“ je označován jako dialekt BSL.

Na mých toulkách po Austrálii jsem zavítala do jedné z nejstarších škol pro neslyšící – The Victorian College for the Deaf v Melbourne, kterou založil Frederic John Rose. První žákyní ve škole, kterou otevřel roku 1860, byla neslyšící dcera spisovatelky Sarah Ann Lewis – Lucy Ann Lewis.

Sám Frederic John Rose byl velmi vzdělaný muž, který odešel do Austrálie v roce 1882. Narodil se jako slyšící, ale o sluch přišel následkem spály v šesti letech.

Co je zajímavostí – škola nesla původně název „Victorian Deaf and Dumb Institution“ – tedy pro hluchoněmé, ale v roce 1949 se stala první institucí svého druhu, která se vzdala slova „dumb“. ■

1

2

3

4

4

5

5

6

7

8

8

SYDNEY

1. upozornění na hlášení v metru
2. indukční smyčka v metru
3. indukční smyčka v kostele
4. The Royal Institute for Deaf and Blind Children (RIDBC) – Královský institut pro neslyšící a nevidomé děti
5. indukční smyčka v přístavišti

HOBART

6. omluva za nefunkční indukční smyčku na letišti
7. indukční smyčka na Tasmánské univerzitě

MELBOURNE

8. The Victorian College for the Deaf – jedna z nejstarších škol pro neslyšící v Austrálii

8

MIROSLAV HANZLÍČEK: KDYŽ MĚ NĚKDE VYHODILI DVEŘMI, VLEZL JSEM TAM OKNEM

Spolek neslyšících Plzeň

Píše se 21. září 2019. Uháním vlakem do Plzně. Na pozvání Kristýny Voříškové mířím na akci pro širokou veřejnost k Mezinárodnímu dni neslyšících, kde poprvé (ještě před samotným křtem v Karolinu) představím knihu Jsem jedno ucho. Stále!

Po deseti knihách, které vezu z Prahy, se jen zapráší. A to hlavně díky Kristýnce, která má dokonale zmáknutou propagaci akce. Knihu hned předává místní městské policii, neslyšícím, ale i široké veřejnosti.

Po pódiovém vystoupení, kde jsme s moderátorem rozebírali nejen knihu, ale i okolnosti, za kterých vznikala (a Kristýnka to tlumočila do znakového jazyka) odcházím s jejím tátou – předsedou Miroslavem Hanzlíčkem – do Spolku neslyšících Plzeň.

Na pracovní dobu si nehrají

Cestou mi vypráví, že mu srdce bije pro neslyšící. A že je dalek toho, aby rozlišoval, kdy má v práci „padla“.

A opravdu. Přestože je sobota, před vchodem do spolku čeká mladík – Jindra Hlaváček s maminkou. Dva roky zpátky v kavárně Kačaba, která je chráněnou dílnou, se Jindra nafotil pro projekt Žijí mezi námi.

„Tento projekt vymyslela Kristýnka. Nafotilo se deset neslyšících členů na velkoformátové fotografie. Cílem bylo ukázat, že sluchová vada není vidět... Výstava měla tak velký ohlas, že byla dvakrát prodloužená. Fotil to profesionální fotograf a tisklo se to v Německu. Každému účastníkovi jsme pak jeho portrét předali. No a Jindra si ho přišel vyzvednout až dnes.“

Osvěta po revoluci

Když Miroslav mluví o práci ve spolku, je na něm vidět, že svou práci bere

zároveň jako své poslání. „Když se po revoluci otevřely ve společnosti nové možnosti, předpokládal jsem, že bychom mohli seznámit i širokou veřejnost s neslyšící populací. A vzhledem k tomu, že se otvíraly rodinné školy, které byly zaměřeny na pečovatelské s osobami zdravotně postiženými, uvažoval jsem o tom, zda by nebylo vhodné

seznámit studenty alespoň se základy znakového jazyka.“

To samé chtěl aplikovat i na vysokých školách. „Po několikaletém jednání s odpovědnými pracovníky na Západočeské univerzitě v Plzni jsme dospěli k tomu, že bude vhodné seznámit studenty prostřednictvím volitelného předmětu Znaková řeč s lidmi se sluchovou vadou.“

Psal se rok 1994 a první menší skupinka se začala učit předmět Znaková řeč. „Nebyla to ale jen ukázka znakového jazyka, studenti si měli možnost spoustu věcí sami vyzkoušet, seznámil jsem je s tím, co obnáší sluchová vada, jak komunikovat s lidmi se sluchovým postižením...“

„Když se po revoluci otevřely nové možnosti, předpokládal jsem, že bychom mohli seznámit i širokou veřejnost s neslyšící populací.“

Dvacet let na vysoké škole

Vynaložené úsilí se mu vrátilo. A tak v dnešní době je hrdý, že při jednáních na úřadech potkává bývalé studenty – nyní úředníky – kteří mají ponětí o tom, jaké problémy s sebou sluchový handicap přináší.

„Dvacet let je dvacet let...“ usmívá se Miroslav, kterému pod rukama prošlo spoustu studentů, kteří na něj i po tolika letech s láskou a respektem vzpomínají.

Pomyslné žezlo ve výuce převzala jeho dcera Kristýna Voříšková, která vymyslela projekt pro základní školy Znakovka do škol. „Díky grantu Mluvme spolu Kristýnka ukazuje slyšícím dětem, že tady jsou lidé, kteří mají problém se sluchem. A že se díky znakovce s nimi mohou slyšící děti domluvit.“

V Plzni už přes sto let

Plzeňský spolek neslyšících patří k jedněm z nejstarších. V roce 2017 oslavil 100. výročí. „Již při svém vzniku bylo konstatováno, že má spolek plnit funkci dnešní sociální rehabilitace, odborného poradenství a tlumočnické služby. A toho se spolek drží i po sto letech. Už tehdy totiž přední funkcionáři spolku

věděli, že je zapotřebí svým členům pomáhat v oblastech společenského, kulturního i pracovního života.“

CODA

A co Miroslava Hanzlíčka nasměrovalo k neslyšícím? Narodil se jako CODA – je tedy slyšícím potomkem neslyšících rodičů. „Vyrůstal jsem v rodině skvělých rodičů, kteří byli sluchově postižení a brali mě vždy s sebou od dětství na všechny akce. Mám tudíž v sobě vypěstovaný reflex pomoci sluchově postiženému. A neohlížím se na to, zda mi skončila pracovní doba. Je-li víkend či svátek, neboť chápu, že i sluchově postižený potřebuje pomoci v těchto okamžicích.“

Plzeňský spolek neslyšících je velmi akční. Každou středu se zde schází Klub žen, čtvrtky patří Klubu seniorů. „Ale vzhledem k tomu, že Sportovní klub neslyšících Plzeň přišel o svou klubovnu, která vyhořela, nabídli jsme jim čtvrtky,

aby zde mohli střídavě trénovat karty a šipky.“

Miroslav také pořádá pravidelně i různé přednášky. „A ty jsou závislé na grantech...“

A ty umí shánět. „Začátky propagace neslyšících života byly různorodé. Často se mi stávalo, že jsem někam vlezl dveřmi, vyhodili mě, tak jsem tam vlezl oknem... Musel jsem zkrátka po čase jít oknem, abych to všechno dokončil a vyjednal. Vytrvalost a mravenčí práce se mi vždy po čase vyplatila.“

Čtyřikrát do roka pořádá Miroslav jako předseda spolku víkendové akce, pořádá akce pro veřejnost – Slyšíme se na ranči a Mezinárodní den neslyšících, spolupracuje s organizací Ty a já, vystupuje pravidelně na veřejných akcích...

„A všude tam se snažíme prezentovat znakový jazyk včetně života neslyšících.“

Právě Mezinárodní den neslyšících se v Plzni pravidelně pořádá od roku 1968 do devadesátých let. „A při stém

výročí založení spolku jsme se rozhodli tuto myšlenku zase oživit. A od té doby pořádáme MDN pravidelně.“

„Studenti si měli možnost spoustu věcí sami vyzkoušet, seznámil jsem je s tím, co obnáší sluchová vada...“

Židé i mezi neslyšícími

A když už jsme u toho stého výročí... Miroslav uspořádal na plzeňské radnici výstavu – široké veřejnosti ukázal průřez činností spolku za uplynulých 100 let. „A díky této výstavě se v archivu města Plzně dozvěděli, že i mezi neslyšícími byli Židé – jedna naše bývalá členka se vrátila dokonce z koncentračního tábora. A tato informace nebyla v archivu vůbec známa!“

Za desítky let dokázal Miroslav mnohé. Ale nejvíce si cení kontaktů. „Se všemi tu máme skvělé vztahy – od sociálky, kultury až po úřad práce. Někteří úředníci se u nás dokonce učili znakový jazyk.

To je pak hodně znát, když jsou úředníci obeznámeni se sluchovým postižením.“

A výborné vztahy má Plzeňský spolek neslyšících i s Městskou policií Plzeň. „Několikrát jsme si je pozvali na přednášku k ochraně majetku a zdraví. A na základě těchto zkušeností jsme s nimi navázali spolupráci, která vyvrcholila úžasným výstupem – informačním letákem, kde je uvedeno v případě komunikace s neslyšícím, co od něj bude policie vyžadovat, popř. jaký přestupek provedl.“

Svou práci miluje. „Uvědomuji si, že bez zázemí rodiny a bez pomoci dcery

bych to však nemohl vykonávat tak intenzivně.“

Miroslav má tři děti. Nejstarší syn je magistr archeologie, prostřední bakalář české literatury. A dcera Kristýna magistra sociální práce. „Kristýnka se chtěla domluvit se svým neslyšícím dědečkem, tak se naučila znakový jazyk. Bylo krásné, jak to bylo spontánní.“

Zatímco se pomalu s Miroslavem loučíme, už za ním do spolku přichází další neslyšící... „Nezastavíš se, vidíš?“ ptám se.

„Když tu jsem, tak je jasné, že rád pomohu,“ usmívá se Miroslav. A zatímco se věnuje jednomu neslyšícímu, už za ním přicházejí další dva... Tato sobota bude pro Miroslava ještě dlouhá... ■

SVAZ NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB V ČR, Z.S.

Spolek neslyšících Plzeň, p.s.

Předseda:
Mgr. Miroslav Hanzlíček

Členové výboru:
Hana Jonášová
Miroslava Volejníková

Datum založení: 3. 10. 1917

Počet členů: 60

KDYBY TISÍC KLARINETŮ V SEMAFORU

„A teď mi správce médií v kebuli pouští stále dokola: Tereza, jediné Tereza, měla by slyšet píseň mou...“

To byla bezprostřední reakce našeho fanouška Kráti na Facebooku, když jsme 12. října po divadelním představení Kdyby tisíc klarinetů zveřejnili momentky ze hry.

Kdo jste u toho byl s námi, určitě mi dáte za pravdu. Historicky první divadelní představení hry v Semaforu Kdyby tisíc klarinetů, které bylo tlumočené do českého znakového jazyka a zároveň simultánně přepisováno, mělo neuvěřitelný úspěch.

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR jako organizátor akce dokázal vyprodat celé divadlo. Na hře v divadle, které tou dobou slavilo 60. narozeniny, se sešly desítky neslyšících, nedoslýchavých, ale i slyšících.

Právě slyšící diváci byli zvědaví, jak bude vypadat hra Kdyby tisíc klarinetů, kterou znali z filmového provedení, na prknech, která znamenají svět.

A na těch prknech ze sebe v ten slavnostní večer vydal nejen Jiří Suchý, Jitka Molavcová, Felix Slováček jr., ale všichni herci a celý orchestr neuvěřitelnou energii.

Pro neslyšící to byla jedna z mála příležitostí, jak si v českém divadle vychutnat hru ve znakovém jazyce. Nedoslýchaví lidé zase ocenili velké plátno, na kterém byl simultánní přepis. A ten ocenili i mnozí slyšící návštěvníci.

„Ten přepis bych bral i u jiných divadelních her. Přestože slyším relativně dobře, občas – třeba když se publikum směje a herci pokračují v mluvení, mi pak něco uniká. Snad se ostatní divadla inspirují,“ prozradil našemu časopisu bezprostředně po skončení představení Jiří Valenta.

Asi vás nepřekvapí, že při závěrečné děkovačce stálo celé divadlo. Všichni byli dojatí, plní emocí a šťastní.

Cesta k tomuto úspěchu byla ale dlouhá. Za tím úžasným dvouhodinovým večerem byly stovky hodin práce.

Ta začala již na jaře, kdy jsme se s Denisou Vackovou a Šárkou Prokopiusovou vydaly na první, „otukávací“ schůzku do Semaforu. Přivítal nás tam provozní ředitel Jiří Svoboda, se kterým jsme okamžitě našly společnou řeč.

Byl nadšený a otevřený ke spolupráci s neslyšícími a nedoslýchavými. A zvědavý a plný očekávání byl i sám Jiří Suchý...

Pod taktovkou tlumočnice znakového jazyka Nadi Hynkové Dingové vznikl tým, který přes celé léto připravoval překlad hry do znakového jazyka.

Celé zářijové číslo časopisu Jsem jedno ucho jsme věnovali uměleckému tlumočení, abychom vám přiblížili, jak specifická a náročná práce to je.

A v celé fázi příprav dnem i nocí nade vším dohlížela naše kolegyně Denisa Vacková, která měla pod palcem nejen komunikaci s divadlem, ale i s tlumočnický.

V rámci několikaměsíčních příprav se téměř denně vyskytovaly menší či větší zádrhele, které bylo potřeba operativně řešit. Bylo potřeba ukočírovat nejen tým, ale i emoce. A to všechno Denisa skvěle a s přehledem zvládla.

I díky ní si pak celé divadlo mohlo užít představení, do kterého se herci, ale i tlumočníci znakového jazyka ponořili s takovou vášní a zápallem, že člověk přestal rozlišovat, kdo je herec a kdo tlumočník. Na prknech, která znamenají svět, došlo k neuvěřitelné symbióze.

Sluchový handicap tu spojil celé divadlo. ■

KŘEST KNIHY JSEM JEDNO UCHO. STÁLE! V KAROLINU

Záštitu od rektora Univerzity Karlovy Tomáše Zimy, krásný proslov prorektora UK Jana Konvalinky, dojemná slova o projektu Jsem jedno ucho od jeho 13. osobnosti Míry Kindla, zaplněný sál Karolina plný osobností a fanoušků Jsem jedno ucho, obrovský dort, spousta vína, propojení komunity neslyšících a nedoslýchavých a navázání nových přátelství.

Takový byl křest knihy Jsem jedno ucho. Stále!, který se uskutečnil 25. září na akademické půdě v nádherných prostorech Karolina.

Bylo to úžasné vyvrcholení roční práce, během které jsem nabírala rozhovory s inspirativními neslyšícími a nedoslýchavými osobnostmi projektu Jsem jedno ucho.

Celé léto bylo pro nás s Terkou Kawulokovou – grafičkou a 24. osobností projektu – ve znamení příprav knihy. V srpnu jsme pak poslaly 33 příběhů do tiskárny... A na konci prázdnin nám do Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR přijela dodávka.

A dovezla nám radost, která vážila téměř tři čtvrtě tuny – 2000 kusů knihy Jsem jedno ucho. Stále!

A přípravy na samotný křest? Zvládli jsme připravit v rekordně krátkém čase v souběhu s finišováním zářijového čísla časopisu Jsem jedno ucho všechno. Od nákupu kelímků, na které jsme lepili logo Jsem jedno ucho, přes oslovování vinařství až po výrobu pamětních listů. Desítky hodin mravenčí (a mnohdy neviditelné) práce, desítky drobných úkolů, které se spojily. A vyústily v úžasný křest.

Velký dík proto patří všem, co se na přípravách podíleli. Ať již pár dní předem (Linda Hudson, Denisa Vacková, Radka Klínderová a Lenka Oprchalová) či během slavnostního dne

(Maruška Fišerová, oslavenec Vláda Mesner, Míra Kindel či Jaroslav Paur).

Křest knihy Jsem jedno ucho. Stále! přivítal přes padesát hostů, kteří se do Prahy sjeli z celé republiky. Přijeli k nám z Krkonoš, Plzně, ale i z Brna či Ostravy.

Tento slavnostní večer spojený se křtem spojil mnoho osobností projektu Jsem jedno ucho, které se do té doby znaly často jen online prostřednictvím publikovaných příběhů. A konečně se tyto osobnosti měly příležitost potkat na živo!

Všechny ty emoce zachytil svým objektivem náš dvorní fotograf Jiří Čejka. A o dojemné video se postaral Ivan Crnac – fotograf a 41. osobnost projektu Jsem jedno ucho.

Velké díky patří 22. osobnosti Jsem jedno ucho Tomáši Portychovi, který bez nároku na honorář přepisoval celou akci, za tlumočení do znakového jazyka pak patří velký dík i skvělému tandemu Kačce Jakubové a Mílovi Škardovi, díky nimž byl křest nezapomenutelný. ■

Speciální poděkování

Ráda bych poděkovala úžasné Holce z cukru – cukrářce **Andree Popperové** za fantastický dort, který nám upekla. A dále dvěma mužům – **Radku Balounovi** (vinařství Baloun) a **Liboru Balgovi** (vinařství Kuriál) za dodání skvělého vína na křest.

Z celého srdce děkuji!

JAROSLAV PAUR

ČESTNÉ ČLENSTVÍ V NRZP ČR

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Jaroslav Paur

Na republikovém shromáždění Národní rady osob se zdravotním postižením ČR, které se konalo 17. října 2019, byl Jaroslav Paur – ředitel sekretariátu Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR – za svou celoživotní práci jmenován čestným členem NRZP. ■

Srdečně blahopřejeme!

VERONIKA CÉZOVÁ

OCENĚNÍ VVZPO V TISKOVÉ KATEGORII

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Úřad vlády ČR

Kniha Jsem jedno ucho. Stále! od autorky Veroniky Cézové získala na slavnostním večeru v Lichtenštejnském paláci dne 6. prosince 2019 ocenění v tiskové kategorii.

V televizní kategorii si pak odnesl hlavní cenu neslyšící Milan Fritz za Televizní klub neslyšících (díl s názvem Usherův syndrom). ■

Oceněným gratulujeme!

BESEDA O SLUCHOVÉM HANDICAPU

Zbytečné facky, vozík, který není potřeba a nedorozumění. I to s sebou přináší sluchový handicap.

Proč si neslyšící nečtou noviny? Jak složité to mají lidé se sluchovým handicapem, když je srazí auto? Proč se neslyšící z Čech nedorozumí s neslyšícím z Ameriky? Nejen na tyto otázky dostali odpověď tento týden obyvatelé Nového Města na Moravě, kteří přišli na besedu Jsem jedno ucho do kulturního centra.

Právě tam se konala beseda s lidmi se sluchovým postižením z projektu Jsem jedno ucho. Své životní příběhy zde představili Šárka Prokopiusová, prezidentka Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, která ohluchla ještě před nástupem do první třídy, nedoslýchavý Miroslav Kindel a neslyšící Vladimír Mesner. Do znakového jazyka tlumočila Kateřina Jakubová. Celou besedou pak provázela Veronika Cézová, autorka projektu Jsem jedno ucho a tisková mluvčí Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR.

„Když jezdíme na besedy do škol, ptáme se studentů, kdyby si museli vybrat, jestli by byli radši neslyšící, nevidomí nebo na vozíku. Všichni automaticky odpovídají, že by klidně byli neslyšící, protože to není tak hrozné. Na konci besedy, když poznají životní osudy lidí se sluchovým handicapem, všichni do jednoho říkají, že neví, jestli by si vybrali být nevidomí či na vozíku, ale rozhodně by nechtěli být neslyšící,“ řekla hned na úvod Veronika Cézová.

Proč ta změna názoru po jedné besedě? Sluchový handicap je – na rozdíl od jiných handicapů – na první pohled neviditelný. Ale právě proto lidé se sluchovým handicapem narážejí na horší překážky, než jsou ty fyzické. Sluchový handicap představuje informační bariéru. A dochází k různým komunikačním problémům a nedorozuměním.

„Když jsem byla malá, stalo mi, že jsem seděla v obýváku, přilétla ke mně mamka, propleskla mě z obou stran a zase odběhla do kuchyně. Vůbec jsem nevěděla, co se děje. Brala jsem to jako velkou křivdu. Až později se zjistilo, že neslyším. Když mě tedy mamka několikrát volala k obědu a já jsem ji neslyšela, přilétla, z jedné i druhé strany mi přilétla facka... A já nevěděla proč...“

Problém s komunikací měl i nedoslýchavý Miroslav Kindel, kterého v únoru srazil řidič. „Jsem nedoslýchavý, ale mám sluchadlo, které mi kompenzuje ztrátu sluchu. Ale jak mě řidič nabral na čelní sklo, vypadlo mi sluchadlo. A rázem jsem se stal neslyšícím... Když přijela sanitka, musel jsem komunikovat prostřednictvím papíru a tužky... Bylo to pro mě hodně stresující,“ přiznal na besedě Miroslav Kindel.

Komunikační bariéru dnes a denně zažívá i neslyšící Vladimír Mesner. Na besedě pobavil všechny přítomné historkou, jak cestoval sám do Dominikánské republiky.

„Přestupoval jsem v Paříži na jiné letadlo. A protože jsem se tam nevyznal, rukama nohama jsem se snažil personálu letiště vysvětlit, že jsem neslyšící, jestli by mi ukázali cestu k letadlu. Místo toho, aby mě jen navedli, trvali na tom, že mě posadí na vozík, že jsem handicapovaný... Bránil jsem se, ale nedali si říct. Ale mělo to i výhodu. Jak mě vezli na vozíku, předjeli jsme celou frontu čekajících turistů. Byl jsem tak v letadle první,“ smál se Vladimír.

Chcete, abychom přijeli za vámi do regionů? Do škol, městských knihoven či dalších institucí? Chcete proniknout do neuvěřitelného světa lidí se sluchovým postižením? ■

Napište na cezova@snn-cr.cz a domluvíme termín!

SVAZ NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB V ČR, z. s.

Karlínské náměstí 12, 186 00 Praha 8

tel.: 224 816 829, fax: 221 890 440, snn-cr@snn-cr.cz, www.snn-cr.cz

Bankovní spojení KB: číslo účtu 43 - 4148740257/0100

IČ 00676535

PROHLÁŠENÍ

Republikového výboru Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z. s.
k majetkovým nárokům Unie neslyšících Brno, z. s.:

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s. (dále jen *Svaz*) je nezpochybnitelným vlastníkem „Domova neslyšících“ Vodova 1391/35, Brno – Královo Pole. Nemovitosti byly *Svazu* jako jediné v tehdejší době existující organizaci sluchově postižených předány v roce 1990 na základě ústavních zákonů Federálního shromáždění ČSFR 496 a 497/1990 Sb. Zákony se týkaly převodu majetku tehdejšího Svazu invalidů na nové organizace. Naplnění ústavních zákonů kontrolovalo Federální ministerstvo kontroly.

V roce 2008 navrhl *Svaz* brněnským organizacím neslyšících a nedoslýchavých vytvoření společné obecně prospěšné společnosti, na kterou po registraci bezúplatně převede objekt Vodova 1391/35 Brno. Tento bezprecedentní návrh zapojit se finančně a organizačně do správy „Domova neslyšících“ společně s ostatními brněnskými organizacemi Unie neslyšících Brno, a především pak pánové Svatopluk Žamboch a Ivan Poláček ignorovali. Jakékoliv dnešní jejich volání po navrácení „Vodové neslyšícím v Brně“ je jen falešnou hrou pro účelovou diskreditaci Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR.

Svaz se o nemovitost Vodová stará s péčí řádného hospodáře. V roce 2010 z vlastních prostředků financoval ve výši 3 300 000 Kč kompletní rekonstrukci topení, včetně výměny plynových kotlů, odpadů a vodoinstalace. V roce 2015 byla provedena přístavba 3. podlaží s vybudováním 4 bytů 2+kk a 1 garsoniéry, generální oprava střechy, výměna oken a zateplení objektu. Celkové náklady rekonstrukce 11 500 000 Kč byly hrazeny ve výši 7 200 000,- Kč z Evropského fondu pro regionální rozvoj a částkou 4 300 000 Kč z vlastních prostředků a desetileté hypotéky. Bytové jednotky jsou v nájmu neslyšících osob.

V současné době využívají objekt Vodová 8 organizací sdružujících neslyšící či zabývající se činnostmi v jejich prospěch, včetně Unie neslyšících Brno.

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR je nositelem značky **Spolehlivá veřejně prospěšná organizace**. Sdružuje 45 pobočných spolků s vlastní právní subjektivitou, 5 obecně prospěšných organizací a 6 poradenských center s registrovanými sociálními službami. Svaz představuje spolehlivou záruku, že **objekt Vodová je a vždycky bude k dispozici a k využití neslyšícím v Brně a okolí**.

PRAŽSKÝ POST-SURDOPEDICKÝ DEN

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Veronika Cézová

Role psychologa ve vzdělávání žáků se sluchovým postižením, výuka českého jazyka pro žáky se sluchovým postižením nebo téma univerzit, které plně podporují studenty se sluchovým handicapem a jsou tzv. „deaf friendly“. To je jen pár příkladů témat, která zazněla na Pražském post-surdopedickém dni 11. října 2019 v Nemocnici Na Homolce.

Součástí této významné akce byl i Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR a projekt Jsem jedno ucho. Na stánku jsme přivítali desítky zájemců o naši novou knihu Jsem jedno ucho. Stále!

Prestiž akce podtrhl fakt, že se na jednom místě setkali odborníci z předních organizací pomáhajících lidem se sluchovým handicapem, kteří si navzájem vyměňovali zkušenosti. A cenné toto setkání bylo i pro studenty, kteří skrze odborníky propojili školní teorii s praxí.

Děkujeme Jitce Kubištové za perfektní organizaci této akce!

STUDENTKA NA PRAXI

TEXT A FOTO: Marie Fišerová
vedoucí Centra v Příbrami

Po únorové prezentaci knihy „Jsem jedno ucho“ v Březnici mne oslovila paní profesorka Novotná, zda bych si vzala na praxi studentku 3. ročníku, která chce psát maturitní práci o sluchovém postižení. Moc se mi do toho nechtělo, ale nakonec jsem se nechala přemluvit. Bára byla moc milá se zájmem o vše, co se sluchového postižení týká. Půjčila jsem jí informační materiály o sluchovém postižení a Bára se postupně seznamovala s „naším světem“ alespoň pohledem zvenku. Byly jsme spolu v Domovech v Sedlčanech, Dobříši a Rožmitále. Také v pečovatelském domě a všude byla dobře přijata. Praxe trvala tři týdny a na konci jsem psala na Báru hodnocení. Také ji jsem poprosila o stručné vyjádření, jak se jí praxe v Centru líbila a zda pro ni byla přínosem. Bára mne při předání napsaného poprosila, zda bych si to přečetla, až odejde. Byla jsem dojatá.

Ráda bych Vás s jejím vyjádřením seznámila. >>

text ve ZJ

text ve ZJ

V Centru pro neslyšící a nedoslýchavé se mi velice líbilo. Paní Fišerová byla velmi ochotná a milá nejen na mě, ale i na klienty. Paní Fišerová mě naučila dívat se na svět trochu jinýma očima a za to jí velmi děkuji. Krozně ráda bych se naučila znakovou řeč a dále pokračovala v práci s lidmi se sluchovým handicapem. Paní Fišerová mě také naučila spoustu zajímavých informací o sluchu, sluchadlech, odezírání a tak. Naučila mě oboučnickou znakovou abecedu, jednoduché věty jako „Ahoj, jmenuji se Barbora“ nebo také spoustu slov. Praxe v Centru mi hodně dala. Často si vzpomenu na velmi zajímavou věc, že slepota odděluje lidi od věcí a hluchata od lidí. Jaso věta je pravdivá a čím častěji si ji řekám, čím jsem jako je skutečně člověkem, který má sluchové postižení. Paní Fišerová je velmi obdivuhodná žena a hodně by se od ní měl učit. Na praxi v Centru budu vzpomínat s úsměvem ve tváři a se šťastným srdcem!! ♥

Barbora Šklavá

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE NESLYŠÍCÍCH MLADÁ BOLESLAV Podzimní bowlingový turnaj

TEXT: Petr Opravil
FOTO: Petr Opravil

Základní organizace neslyšících v Mladé Boleslavi o víkendu uspořádala **Podzimní bowlingový turnaj**. Mezi neslyšícími velmi oblíbenou a vyhledávanou sportovní aktivitu finančně podpořilo město Mladá Boleslav. V porážení kuzelek soutěžili nejen dospělí, ale i děti. Akci navštívilo více než 50 osob. ■

Děkujeme všem za účast!

TRUTNOVSKÝ SPOLEK NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYCHAVÝCH Výlet na hrad Kumburk

TEXT: Miroslav Pačesný, předseda spolku SNN Trutnov
FOTO: Miroslav Pačesný

Trutnovský spolek neslyšících a nedoslýchavých ve spolupráci se spolky jiných krajů ukončil své letní aktivity s názvem Poznej Česko podzimním výstupem na hrad Kumburk v turistické oblasti Nové Paky. Akce proběhla v nádherném slunečním podzimním dni v podhorské oblasti okolo Nové Paky, zakončena byla posezením v Ježkově statku Nová Paka před návratem do svých domovů.

Své aktivity trutnovský spolek zakončil sportovní akcí na bowlingu dne 7. 12. 2019 v areálu Olymp Trutnov. ■

CELOPRAŽSKÝ SPOLEK NEDOSLYCHAVÝCH Prosluněné odezírání v Příchovicích

TEXT: Zdena Beranová
FOTO: Zdena Beranová

Poslední srpnový týden se konal rekondiční pobyt Celopražského spolku nedoslýchavých – tentokrát v krásném hotelu Příchovice – v Kořenově nedaleko Harrachova.

Jednalo se už o dvacátý šestý pobyt, ovšem letos poprvé pod vedením naší nové předsedkyně paní Kateřiny Imrichové, samozřejmě za vydatné pomoci pana Miloše Langa, letitého předsedy spolku a zakladatele těchto akcí.

Hlavní náplní našich pobytů jsou kurzy odezírání a trénování paměti vedené zkušenými lektorkami.

Výuka probíhá každý den – vždy dopoledne, v několika skupinách rozdělených podle pokročilosti v odezírání, které je pro sluchově postižené nesmírně důležité. Naše výborné lektorky měly vždy vzorně připravené své hodiny, nachystáno plno vzdělávacích materiálů a pomůcek, dostávali jsme i domácí úkoly na další den. Trénink paměti byl zase vždy obohacen trefným citátem, krátkým fyzickým cvičením a společnou písničkou na závěr.

Odpoledne byla pak věnována výletům, buď společným či individuálním

procházkám nebo třeba houbaření a letos i díky hotelovému bazénu – častému plavání a relaxování ve vířivce.

Prostředí i počasí bylo naprosto dokonalé. Hotel ještě voněl novotou po rekonstrukci, ubytování v moderních pokojích, výborná kuchyně a jako bonus krásný již zmiňovaný vnitřní bazén a vířivka.

Jeden den nás navštívil ředitel SNN pan Paur, na přednášce všechny seznámil s novinkami ohledně příspěvků na pořizování pomůcek pro nedoslýchavé a u zájemců provedl kontrolu a seřízení jejich sluchadel. Také nás informoval o existenci služby Transkript – online přepisu.

Umístění hotelu je přímo ideální, takže jsme si mohli užít krásných výletů do okolí.

Hned druhý den jsme zdolali Maják – rozhlednu a muzeum Járy Cimrmana. Cestou jsme se občerstvili ve vyhlášené restauraci U čápa a pokračovali do přírodního parku Slunečná, který nás mimo jiné nadchl i venkovní přírodní knihovnou, přímo vyzývající k zastavení a chvílce odpočinku s knihou. Je

velmi milé zjistit, že lidé dokáží být zodpovědní, půjčit si knížku, poležet si v trávě na volně přístupných karimatech a pak zase vše spořádaně vrátit a uklidit.

Dalším cílem našich výšlapů byla i na dohled vzdálená rozhledna Štěpánka nebo Tanvald.

Také jsme podnikli společnou prohlídku sklárny s průvodcem v Harrachově a mnozí z nás se vypravili k Mumlavským vodopádům.

Zbyl nám čas i na posezení u kávy s nezbytným dortíkem nebo zmrzlinou a na závěrečný večer se zpíváním.

Prožili jsme moc hezké společné chvíle, plno legrace, aktivit i plavání. Ale hlavně – nikdo se necítil sám a to je také jedním z našich hlavních cílů – nezůstávat zavřený doma!

Je úžasné, že lidé se sluchovým postižením a někteří i s omezenou pohyblivostí umí naplno žít a mají zájem trávit společně čas a učit se novým věcem i v seniorském věku. ■

Už teď se moc těšíme na další pobyt v příštím roce!

PŘEDNÁŠKY A AKCE V PROSINCI

14. 12. 2019

Výlet do Německa
na vánoční trhy Amberg

20. 12. 2019 od 15 hod

Rozlučka se starým rokem 2019

ADRESA:

Darwinova 24, Praha 12 – Modřany

text ve ZJ

Životní jubileum Šárka Prokopiusová

Šárka Prokopiusová, prezidentka Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR a druhá osobnost projektu Jsem jedno ucho, oslavila 27. října 2019 krásné půlkulaté výročí.

*Milá Šárko, přejeme ti z celého srdce
hodně štěstí, zdraví, lásky a energie
do další práce.*

45

Redakční rada:

Veronika Cézová | šéfredaktorka
Šárka Prokopiusová
Pavlína Spilková

Grafika: Tereza Kawuloková

Jazyková korektura: Tereza Kawuloková

Titulní foto: Veronika Cézová

Šesté číslo vyšlo 14. prosince 2019.

PF 2020

